

SÜRELİ MARKSİST-LENİNİST YAYIN ORGANI (TÜRKİYE)

Mücadele eden yenilebilir; mücadele etmeyen baştan kaybetmiştir!

8

aralık 2004 · 750.000 tl (kdv dahil)

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

İçindekiler

BOLŞEVİK devrim

Mücadele eden yenilebilir; mücadele etmeyen baştan kaybetmiştir!

"Devrim niteliğinde reformlar yapıyoruz..."! Son yıllarda gerek Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, gerekse başta Avrupa'nın ilerlemiş kapitalist devletlerinde olmak üzere dünyanın birçok ülkesinde hakim sınıfların sözcüleri işçi sınıfına "reform" adı altında saldırırken bu tür cümleleri sıkça kullanır oldular...

Hakim sınıfların derdi, burjuva sınıfın daha fazla kâr elde etmesini sağlamak, bunun için bugüne kadar işçilerin, emekçilerin mücadele ile sağlamış oldukları kazanımları birer birer ortadan kaldırmaktır.

Onlar için "reform hareketi" bir avuç kapitalistin nasıl daha fazla çıkar sağlayacağının planlanması, bu yoldaki "engellerin" —ki bu çoğu kez kazanılmış hakların geri alınmasıdır— temizlenmesi, yasal düzenlemelerin yerine getirilmesi, daha fazla soygunun-sömürünün yasal zemine oturtulması çalışmasıdır...

Onlar için "reform", "globalizm" adına tüm dünyada emperyalist ve gerici devletler arasında yürüyen pazar dalaşında, sözcüsü oldukları hakim sınıfların güçlendirilmesi hareketidir. Bu, yine "devletin, ülkenin çıkarları" adına işçilerin, emekçilerin kazanılmış haklarının tırpanlanması, burjuvaziye yeni imtiyazlar sağlanmasından başka bir şey değildir.

"Reform" hareketinin Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki anlamı, büyük emperyalist güçlerin ve onlarla çıkar işbirliği yapan sömürücü sınıfların soygun ve talandan daha fazla pay almasını

garanti altına almak ve sömürü çarkının kapitalistler açısından daha sistemli, daha sürekli, daha cüretli sürdürülmesidir. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de hakim sınıflar "reform" adı altında, IMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist kuruluşların reçeteleri doğrultusunda düzenlemelere gitmekte, emperyalist güçler ve onların işbirlikçilerinin çıkarları için sosyal, siyasal ve ekonomik alanlarda, sömürü sisteminin ihtiyacı olan daha uygun koşulları yaratmaya çalışmaktadırlar. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de "reformlar" geniş emekçi yığınların çıkarlarını savunmak için değil, sermayenin daha fazla sömürmesi için yapılıyor. Onların "devrim niteliğinde" dedikleri "reformların" özü budur...

Evet, içinden geçtiğimiz dönem, hakim sınıfların saldırılarını "reform" kisvesi altında gizledikleri bir dönem... Bu reformların ne anlama geldiğini daha somut ifade etmek gerekirse, örneğin şöyle bir tabloyu hatırlatmak gerekiyor: İşçiler "reformların başarısı" adına sokağa atılıyor, milyonlarla ifade edilen işsizler ordusuna yeni milyonlar katılıyor... Yine "reformların başarıya ulaşması" adına işçilerden, emekçilerden özveri bekleniyor; işçiler, emekçiler işlerini kaybetmemek için sosyal kazanımlarından vazgeçmeye zorlanıyor, kazanılmış sosyal haklar tırpanlanıyor... Reel ücretler en alt düzeye çekiliyor; ya çok düşük ücretle çalışma ya da işsizlik arasında bir ikilemle karşı karşıya bırakılan işçiler, emekçiler hiç olmazsa işyerini kaybetmemek için tüm saldırılara boyun eğmek durumunda bırakılıyor. İşçi sınıfı ve emekçi kesimler hakim sınıfların saldırılarının karşısına örgütlü mücadeleyle ve gerektiği ölçüde karşı çıkamıyor...

Sarı-reformist-faşist sendikalar, sendika konfederasyonları, yürüyen saldırılar karşısında çoğunlukla sessiz kalıyor, işçilerin hak alma mücadelesini örgütleyeceklerine ve işçileri bu mücadeleye çekeceklerine, mücadelenin büyüyüp genişlemesi önünde temel engellerden birisi oluyor; sınıfın çıkarlarını kendi varlık koşullarını ve çıkarlarını sürdürmeye kurban ediyorlar.

Diğer taraftan işçi sınıfının mücadelesine önderlik ettiğini söyleyen devrimci- "sol" siyasi hareketlerin işçi sınıfı içinde önemli bir örgütlü gücü, etkisi yok. Kötü gidişatın kırılması yönünde dişe dokunur bir çaba, bir inisiyatif geliştirilemiyor. Çokça laf üretiliyor; iş pratiğe gelince kolaycı yöntemlere

kaçılıyor, çoğu zaman sloganlarla durum "idare edilmek" isteniyor. Sınıfın öncüsü olduğunu söyleyen çeşitli oluşumların sınıf hareketinin içindeki çalışmada kendi aralarında doğru dürüst bir iletişimi/dayanışması yok; grupçu rekabet bu alandaki çalışmanın —her zaman olduğu gibi— önünde yürüyor...

İçinde geçtiğimiz dönem böyle bir dönem...

Hiç umut yok mu?

Elbette var: Kimi işyerlerinde yürüyen grev ve direnişler, hakim sınıfların oluşturmaya çalıştıkları mezar sessizliğini bozan eylemler olarak içinden geçtiğimiz saldırı döneminin "umudu" oluyorlar. En azından bu direnişler işçilerin saldırılara karşı olabildiğince örgütlü bir direnişin mümkün olduğunu, hatta yer yer bu tür direniş ve grevlerle somut kimi saldırıların püskürtülebildiğini, hak alma mücadelesinin başarıya ulaşabildiğini göstermeye hizmet ediyor...

"SOL" REFORMİZM ORTAMA DESTEK SUNUYOR...

Hakim sınıfların "reform" adına yürüttükleri saldırıları karşısında onlara en büyük destek bir başka reformist hareketten, "sol" reformistlerden geliyor. Çoğu devrim adına yola çıkan, ancak özellikle 12 Eylül darbesinin yıkıcı etkileri sonucu "ehlileşen" ve düzene eklemlenen bu reformist güçler işçilerin, emekçilerin hak alma mücadelesini sistem çerçevesinde tutmaya çalışıyorlar. Varolan sistem içinde hareket etmek; kimi haklar için reform mücadelesini "herşey" olarak görüp göstermek; işçilere, emekçilere yönelik saldırıların sorumlusu olan hakim sınıfları, onların sistemini, bu sistemin sürdürücüsü olan devleti hedef olmaktan çıkarmak, işçilerin emekçilerin gerçek kurtuluşunun yolu olan devrimi gerçekleşmesi mümkün olmayan bir hayal olarak görüp göstermek; bu tür hayallerle uğraşılacağına kimi ekonomik ve demokratik hakları kazanarak bu sistemi "iyileştirmeye" çalışmanın tek geçerli yol olduğunu vaaz etmek; sistemin temellerine dokunmamayı öğütlemek... vs. vs. Bütün bunlar reformistlerin emekçi kesimlere taşıdığı düşünce silsilesinden önemli başlıklar olarak karşımıza çıkıyor...

Bugün sistemin "yenileri" olan dünün devrimci eskileri sınıfın içine umutsuzluk taşıyor; hakim sınıfların devrime, devrimciliğe yönelik saldırılarına

"sol"dan destek sunuyorlar. Onlar örneğin şunun propagandasını yapıyorlar: "Devrim mücadelesinde başarı kazanmak mümkün değil, bugüne kadarki pratik gösterdi ki, kitleler buna açık değil, bu temelde örgütlenmeye açık değil! Bu yüzden geriye tek mücadele biçimi kalıyor: Düzen içinde kalıp reformlarla hak alma mücadelesi! Bunun için ve bu çerçevede hareket edilmeli!" Bunu öğütlüyor reformistler... Açık konuşanları elimizi devrim denilen "hülya"dan çekmemiz gerektiğini söylüyorlar; devrim için mücadele edenleri "sol sekter"; geçmişten ders çıkarmayan marjinaller vs. vs. olarak ilan ediyorlar... Biraz utangaç olup da hâlâ devrimden vazgeçmediklerini söyleyenler ise "bugün" reform mücadelesinin merkezde durmasını "taktik" ile gerekçelendiriyorlar.

İçinden geçtiğimiz dönemin özelliklerinden birisi, gerek hakim sınıfların saldırıları sonucu, gerekse reformizmin yıkıcı etkileri sonucu işçi sınıfı hareketindeki durgunluk yaşanıyor oluşudur. Bu olumsuzluğun devrimci çalışmaya yansıması hareketin içine girmede güçlük ve kısa vadede "başarının" gelmemesi biçiminde oluyor. "Başarı" kelimesi bu noktada önem kazanıyor. Çünkü "başarı" veya "başarısızlık" reformist "sol"un kendi reformist görüşlerini temellendirmede kıstaslardan birisi olarak piyasaya sürülüyor. Bunlara göre; "başarı"nın anahtarı sistem içinde kalıp "reformlar" için mücadelede gizli... Ve sistem reformculuğu "başarı"nın yakalanmasında tek geçer akçe!...

Bu işçi sınıfının sınıf hareketi için tehlikeli bir durum... "Sol" reformistlerin pompaladığı bu düşünce sınıf içine taşınıyor ve onları düzene bağlamanın yollarından birisi oluyor. Yine bu tehlike devrimci hareket içinde yeterince dikkate alınmıyor; dahası kimi "sol" güçler bu propagandadan etkileniyor; reformist güçlerin açtığı yoldan ilerlemek için canatıyorlar... Doğru olandan değil, anda geçerli olandan hareket ediliyor; reformizm aklanmak; onun batağında konaklanmak yolunda ilerleniliyor...

"DAHA İYİ KÖLELİK KOŞULLARI" MI, "KÖLELİĞİN KALDIRILMASI" MI?

Gerçekçi olmak, andaki kimi olguları aktarmak gerekiyor: Evet, içinden geçtiğimiz dönemde işçi sınıfı hareketi içinde "devrim" hedefiyle çalışmak "verimli" değil... "Devrim" temelinde işçi sınıfı hareketi içinde

örgütlenmek iğne ile kuyu kazmak kadar zor... Ama buradan çıkarılması gereken sonuç "devrim temelinde" mücadeleden, örgütlenmeden vaz mı geçmek olmalı? "Devrim" mücadelesi bir kenara mı bırakılmalı, günün geçer akçelerinden birisi olan reformlar için mücadele adına en geri noktada direniş mi savunulmalı?

Bu soruya açık ve net yanıt verilmek zorundadır: Hayır; bin kere hayır!!!

Öncelikle belirtmek gerekir ki, görüntüde ortada başarı ya da başarısızlıktan sözedilecekse ne "reformist" siyasetin bir başarısından sözetmek mümkündür —tüm legalliğine, legal olanaklardan yararlanabilmesine rağmen durum budur!—, ne de "devrimci sol" hareketin başarısızlığından! Eğer bir başarıdan sözedilecekse o da "sol" reformistlerin de katkısıyla hakim sınıfların işçi ve emekçi harekete saldırılarında elde ettiği başarılardır.

Ama "başarı" ya da "başarısızlığın çalışmada kıstas olarak konulması yanlışından daha önemli olan bir şey vardır çıkış noktası alınması gereken: Sistem içinde istenildiği kadar "başarılı" olunsun, istenildiği kadar bir dizi şey "değiştirilsin"; sistem değişmediği sürece ve ölçüde bunların fazla bir anlamı yoktur, olmayacaktır! Merkezde durması gereken düşünce "daha iyi kölelik koşullarının yaratılması" değil; köleliğin, kölelik sisteminin kaldırılması düşüncesi olmalıdır! Temel sorun bütün kötülüklerin kaynağı olan "modern köleci" kapitalist sistemin yıkılması sorunudur! Esas mücadele bunun için olmalıdır; reform mücadelesi buna bağlı olarak ele alınmalıdır. Ama bugün Kuzey Kürdistan-Türkiye'de reformistler bunun yerine sistem içi reformlarla sistemi değiştirmeyi / iyileştirmeyi koyuyor; devrimci çalışmaya burun kıvırıyorlar, ya da en iyi halde ileriki bir tarihe erteliyorlar.

YÜRÜTÜLMESİ GEREKEN ESAS MÜCADELE DEVRİM MÜCADELESİDİR!

Hakim sınıfların baskıları yanında reformizmin, reformist düşüncelerin işçi sınıfı hareketi içindeki yıkıcı etkilerine karşı durmak günün önemli görevlerinden birisi. Komünistlerin ve devrimci solun görevi reformizmin yıkıcı etkilerini kırmak için işçi ve emekçi hareketinin içine daha fazla girmek, hareket içindeki etkisini güçlendirmektir.

Andaki koşullarda bu zordur, ama komünistler ve devrimciler zorlukların üstesinden gelmek gerektiğini daha en başından bilenlerdir; bu zorluklara karşı temel görevlerinden taviz vermeyenlerdir.

Bolşevikler sömürü sisteminin koruyucusu ve kollayıcısı olan burjuva devleti yıkma, işçilerin-emekçilerin iktidarını kurma temel görevi için mücadele yanında elbette reformlar için mücadeleye de burun kıvırmazlar. Bu mücadelenin de tutarlı savunucularıdırlar; işçilerin hak alma mücadelesini, evet bu düzen içindeki hak alma mücadelesini önemserler; bunun işçilerin, emekçilerin gerçekleri kendi deneyimlerinde görmelerinin onların sistemle karşı karşıya gelmelerinin, mücadele hattına girmelerinin, deneyim kazanmalarının, kendi güçlerinin farkına varmalarının, kendi güvenlerini kazanmanın vb. vb. bir yolu olarak görürler. Ama bolşevikler reform mücadelesini “herşey” veya “esas” olarak görme yanlışına düşmez, bu mücadeleyi devrim mücadelesine bağlı olarak ele alır, reform mücadelesini devrimci mücadeleyi güçlendiren, onu geliştiren bir parça olarak değerlendirir, buna göre adım atarlar.

Bu temellerden hareketle bolşevikler açısından reform mücadelesinde gerçek başarı işçilerin mücadele içinde örgütlenmesidir, onların güçlerinin farkına varmasıdır, onların bilinç ve örgütlenme seviyesinin yükseltilmesi ve onların devrim mücadelesine kazanılmasıdır! Görev bunun için çalışmaktır, devrim mücadelesinin andaki tüm olumsuz koşullara rağmen sürdürülmesidir.

Devrim, ücretli kölelik sisteminin yıkılması perspektifi ile yürütülen her reform mücadelesi, her işçi ya da sendikal hareket, kısmi haklar uğruna yürütülen mücadeleye büyük bir atılım vereceği gibi, onun daha sistemli, daha yaygın, daha sağlam bir biçimde güçlenmesinin yolunu da açacaklardır. Devrim perspektifi ile yolu aydınlatılmış işçi hareketi, yolun üzerindeki en küçük karanlığa, gölgeye sabır göstermeyecek, hedefine giden yolda duran her türlü engele karşı kararlı bir mücadele örgütleyecektir.

İster Batı Avrupa sosyaldemokrasisinin ya da sendika bürokrasisinin son 25 yıllık pratiği, isterse de 12 Eylül faşizmi tarafından “terbiye edilmiş” Kuzey Kürdistan-Türkiye reformist “sol” hareketinin, sendika ağalığının deneyimleri olsun,

hepsi, bir kez daha "reformizmin" işçi sınıfı ve diğer emekçi kitlelerin kazanılmış kısmi haklarını bile savunmaya yetenekli olmadığını çok açık bir biçimde kanıtlamıştır.

Ancak kurulu düzenin temelden değiştirilmesi hedefine tabi olan reform mücadelesi (reformist / reformcu mücadele değil) hareketi ileriye götürebilecek, sınıf mücadelesine yeni ve taze, daha geniş güçleri katabilecektir.

HİÇ BİR MÜCADELE BOŞUNA DEĞİLDİR!

Bolşevikler, "Mücadele eden yenilebilir; mücadele etmeyen baştan yenilmiştir!" (Brecht) sözünün ne anlama geldiğini iyi bilir, yenilgiyi kabul etmezler; mücadele yolunu seçerler. Sonuna kadar, zafere kadar, nihai hedefe varana kadar mücadele! Şiarımız budur!

Reformistlerin iddialarının tersine bolşevikler bilirler ki; devrim için yürütülen hiç bir mücadele boşuna değildir, devrim mücadelesi boşuna değildir.

Bolşevikler devrim davasına kazanılan her bir işçinin, emekçinin, oluşturulan her bir fabrika hücresinin, her bir işçi müfrezesinin değerinin ne olduğunu bilirler. Onlar için geçici, saman alevi başarılar değildir önemli olan... Önemli olan işçi sınıfının, emekçilerin devrim, ücretli kölelik sisteminin kaldırılması hedefi temelinde kazanılmasıdır!

Bolşevikler mücadelede, mücadelenin inişli, çıkışlı olduğunu; bu mücadelenin düz bir hat izlemeyeceğini bilirler. Devrim yolunun "dikenli ve sarp" olduğu bolşevikler açısından açıktır. Sürekli "başarı" kazanmak adına, "kitleleri en kolay yoldan örgütleme" adına onlar esas hedeflerini kurban edip sistemin içine kendilerini hapsetmezler. Kitlenin geri seviyesine kendilerini uydurmak, onların kuyrukçuluğunu yapmaz, onların bilincini geliştirmek için sürekli bir çaba içinde olurlar.

Reformistlerin kitleler içinde yaydıkları olumsuz değerlendirmelerin, "devrim mücadelesinin başarılı olamayacağı" türünden yanlış vaazlerin karşısına gerçekçi bir temelde çıkar; hiçbir yanlış hayale kapılmadan, bu hayalleri kitleler içinde yayma yanlışına düşmeden hareket ederler. Bilirler ki, mücadele eden kaybedebilir... Bu mümkündür, her muharebede kazanılacak diye bir kural yoktur, önemli olan sonuna kadar mücadeledir; son savaşımı kazanmaktır...

HER İKİ SAPMAYA KARŞI DA MÜCADELE!

Mücadelemiz hem sağa, "reformizme"; hem de "sol" görünen ama gerçekte sağla bütünleşmeye açık sekter anlayışa karşı olmalıdır...

Sağa karşı mücadele edilmelidir. Bizim reformdan anladığımız kendimizi elde edilebilecek taleplerle sınırlamak değildir. bugün "sol"da egemen olan ve esas tehlike olan bu sapmadır.

Fakat reformizme lafta keskin bir şekilde karşı çıkan sol oportünizme de karşı çıkmak bolşeviklerin görevleri arasındadır. Her türlü reforma karşı çıkan anlayış görünüşte "sol" ama özünde sağ bir anlayıştır. Her türlü reform hareketini reddeden, kendini, mücadelesini sadece "sol" birtakım sloganlarla; kuru hedeflerle sınırlayan bir anlayış çerçevesinde hareket edenlerin, kısa vadede başarının gelmemesi durumunda yılgınlığa kapılıp "uğraştık, ama birşey olmuyor" diyerek bir kenara çekildiklerine çokça tanık olmuşuzdur. Bunların sonuçta gittikleri yer, düne kadar karşı çıktıkları reformistlerin yanıdır.

Mücadele uzun nefes ister... Mücadele perspektifinde, güçlerin konumlanmasında, propaganda ve ajitasyonda bugünden yarına "büyük başarıların", "beklentilerin" gerçekleşemeyebileceği her zaman akılda tutulmalı; kitlelere ne kuru ajitasyonlarla / sloganlarla bulamaç edilmiş, kısa vadeli beklentiler pompalayan, ancak gerçek yaşamda karşılığını bulmayan bir "devrimci mücadele" anlayışı ile; ne de herşeyi düzen içinde elde edilebilecek kimi haklarla sınırlayan ve temel hedefi bir kenara bırakan bir anlayışla gidilmelidir. Bizim programımız ve mücadelemiz ne "sol", ne sağ bir programdır. Biz; uzun vadeli mücadeleyi önüne koyan, yanlış hayaller ve beklentilerden uzak, gerçekçi, tutarlı davranan komünist bir mücadelenin sürdürücüleriyiz. Birilerinin yaptığı gibi ne kendimizi, ne de kitleleri kandırmıyoruz. Ayaklarımız gerçeğin toprağına basıyor.

Unutulmamalıdır ki; sınıf hareketinin gelişimi, kitlelerin devrim mücadelesine kazanılması görevi, bir yanıyla sömürücü sınıflara, onların devletine karşı yürümeyi gerekli ve zorunlu kılarken; diğer yanıyla işçi sınıfı hareketi içindeki sapmalara karşı mücadeleyi de gerekli ve zorunlu kılmaktadır.

28 Kasım 2004 ■

Ölüm Orucu 5. yılında...

DHKP-C, TKP(ML) ve TİKB'nin başlattığı, hakim sınıfların 19 Aralık katliamı ertesinde 8 devrimci / "sol" örgütün daha katıldığı, daha sonra giderek tek başına DHKP-C eylemine dönüşen "Ölüm Orucu" eylemi 5. yılına giriyor.

Gelinen yerde bu eylemde 117 kişi öldü. Yüzlerce yaralı, sakat var.

DHKP-C tek başına da olsa bu eylemi "sonuna kadar" sürdürmekte ısrarlı görünüyor.

DHKP-C için bu eylem, *"Halkın teslim olmayacağını gösteren"* bir direniştir. Bu eylem biçiminin gelinen yerde ve güç dengesinde doğru olmadığını savunanlar "direniş"ten vazgeçmiştir, eylemin sonlanmasını isteyenler "teslimiyet" istemektedir vs.

DHKP 16 Ekim tarihli açıklamasında: *"5. yılına giren halkın barikatıdır. Emperyalizme ve oligarşiye karşı direnen halktır. Biz Halkız."* diyor. Bu aslında DHKP'nin isteğini nasıl gerçeğin yerine geçirdiğinin tipik bir ifadesidir. 'Halk'ın 5 yıldır süren ve 117 ölüme hazır devrimcinin, büyük bir devrimci iradeyle ölümün üzerine adım adım yürüyen, sonunda ölüm veya sakatlık olduğunu bildiği bir eylemde örgüt kararını, bilinçli ve gönüllü olarak gözünü kırpmadan yerine getiren "halk için ölen" "halk çocuğunun" bu eylemi konusunda tavrı ortada: Bu eylem halkın yüzde 99'undan fazlasını hiç mi hiç ilgilen-

dirmiyor. Bu yüzden "117 kişi öldü duydunuz mu!" diye afişler yapıştırmak zorunda kalınıyor. Bu noktada DHKP acaba bu eylem biçimi ile halka neden ulaşamıyoruz diye soracak yerde, "Biz Halkız" diyerek çıkıyor işin içinden. Bu da bir çözüm tabii. Ama gerçeklerle ilgisi yok.

DHKP ölüm orucu eylemini yıllardır çalışmasının merkezine koydu. Ve ona onda olmayan nitelikler atfetti. DHKP için direnmek ve devrimcilik bu eylemle özdeşleşti. Bir eylem biçiminin, hem de gelinen yerde artık fazla anlamı kalmayan bir eylem biçiminin, tek devrimci eylemlilikmiş gibi gösterilmesinin gerçekte devrimcilikle bir ilgisi yoktur. Devrimcilik aynı zamanda, belli bir anda doğru olan bir eylem biçimi, eğer o eylem biçiminin sürdürülmesi karşıdevrime zarar vermiyor, tersine devrimcilerin enerjisini devrimci ruhunu yanlış kullanma anlamına geliyorsa, o eylem biçiminden vazgeçmektir. Fakat bir eylem biçiminin mutlaklaştırıldığı, bu eylemden vazgeçmenin devrimcilikten vazgeçmekle eşitlendiği yerde tabii bu yapılamaz.

Önce kendi için "Halk biziz" diyen DHKP açıklamasının devamında herhalde bunun çok yüksekten atma olduğunu görmüş olacak ki, "halkın kahramanları"nda karar kılıyor. Şöyle deniyor açıklamada:

"F tiplerinde dört yıldır düşüncelerimizi yok edemeyeceksiniz" (Ölüm orucuna girmeyen, veya ölüm orucundan vazgeçen tutsakların "düşünceleri yok" mu edildi? Onlar devrimci düşüncelerinden vaz mı geçtiler eylemi bırakmakla? / BN) *"Dayanışmanın örgütlülüğün olmadığı bir yaşamı bize dayatamayacaksınız"* (Ölüm orucunda olmayanlarla, ölüm orucunda olanlar arasında bu bağlamda bir fark var mı? / BN) *diye haykıran tutsakların sesi* (Böyle haykıranlar tabii yalnızca DHKP'liler... Ölüm orucunu sürdürenler! / BN) *dünya halklarının direnişinin en güçlü parçalarından biridir.* (Dünya halklarının bu direnişten fazla haberi olmasa da bu böyledir. DHKP söylüyorsa öyledir! / BN) *Tüm dünyada feda eylemleri emperyalizmin bu dayatmalarıyla birlikte yoğunlaşmıştır. Dünyanın her yerinde düşünceleri, inançları, ülkelerinin bağımsızlığı, halklarının kurtuluşu için kendini feda eden halk kahramanları öne çıkmıştır.*

Halkımızın kahramanları, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin sömürdüğü bir halk ola-

rak değil, bağımsız demokratik, sosyalist bir ülkenin halkı olarak yaşayabilmek için, F tipi ve tecrit saldırısını püskürtmek için kendilerini feda etmektedirler.

Halkın örgütlenmesinde çok yararlı işler yapabilecek onlarca devrimci ölüm orucu eyleminde birbiri ardına ölecek. Onların devrimci enerjisi yanlış kullanılacak. Ve ondan sonra halka seslenilip bakın biz halk kahramanları kendimizi feda! ediyoruz. Siz de bize bakıp "direnin" denecek. Bu tam bir küçükburjuva romantizmidir. Bu tavır bir süre sonra halka küfüre dönüşürse kimse şaşırmamalıdır. Şimdilik tabii bu küfüre dönüşme işi, kendilerini halk temsilcisi gören diğer devrimci "sol" örgütlere küfürle sınırlıdır.

DHKP açıklamasının sonunda şöyle diyor:

"Direnmeye devam ediyoruz. (Bir kez daha direnme= ölüm orucu eylemiyle eşitleniyor. / BN) *Direndikçe kararlılığımız pekişiyor. İddiamız büyüyor. İşte bu yüzden F tiplerine karşı süren direniş hepimizin direnişidir. Halkın her kesiminin, solun her kesiminin direnişidir.* (gerçekte direnişin ölüm orucu biçimi çok uzun süredir yalnızca DHKP'nin direnişidir. DHKP yalnızdır. Fakat bundan fazla rahatsız da görünmemektedir. Çünkü böylece "en kararlı" "en devvvrrrimci" vb.nin kendisi olduğunu göstermiştir kendince! / BN) *Direnişi sahiplenmek* (siz ölüm orucu eylemini sahiplenmek okuyun, çünkü direniş kavramı altında kastettikleri ondan başka bir şey değil. / BN) *kendi onurumuzu, namusumuzu, gelecek kavgamızı, iddiamızi, ideallerimizi sahiplenmektir.*

Direniş (ölüm orucu. / BN) *5. yılına giriyor. Direnişin bir parçası olun, bizimle olun. Birleştikçe büyüyecek, direndikçe güçlenecek emperyalizm ve oligarşinin hücrelerini yıkacağız.*

Tarihin ve halkımızın önünde sözümüzdür. Emperyalizm ve oligarşinin hücreleri yıkılacak. Hiçbir güç bu hücreleri ayakta tutmaya yetmeyecek."

Biz şunu her devrimci insanın çok açık olarak tespit etmesi gerektiğini söyledik söylüyoruz:

En başından itibaren, F tipi zindanların, ölümle eşitlenmesi yanlıştı, yanlış bilinç veriyordu.

F tipine girmeyeceğiz iddiası doğru idi. Bunun için mücadele edilmesi doğru idi. Bu mücadelede F tiplerinin açılmasını engelleyemedik. Güç dengesi, tam da bu talep halka mal edi-

lemediği, mücadele yalnızca örgütlü devrimci güçlerin devletle mücadelesi biçiminde yürüdüğü için, aleyhimize idi. Tutsak olanlarımız F tiplerine girmek zorunda kaldık. Fakat F tiplerine sokmakla da bizi teslim alamayacaklarını tavrımızla gösterdik. Gelinen yerde de, bugünkü güç dengesini devrimcilerin ölüm orucu eylemiyle değiştirmek mümkün değildir, F tipleri kapanana, hücreler yıkılana kadar ölüm orucu, gerçekte ölüm orucuna giren devrimcilerin süreç içinde yavaş yavaş öldürülmesini onaylamak demektir. Bu devrimci enerjinin böyle kullanılması, devrimcilik değil sorumsuzluktur.

Bir gün sonraki açıklamasında DHKP esas olarak devrimci / "sol" gruplara eleştirilerini yöneltiyor. Ve "şehitler adına" soruyor, "117 şehit verilirken siz ne yaptınız?"

Bir süre katılıp bir süre sonra (yanlış gerekçelendirmelerle) eylemden vazgeçenleri "pes etmek"le suçluyor. Bir bütün olarak devrimci ve "sol" grupların ölüm orucu konusunda "suskunluk" içinde olduğunu söyleyerek meydan okuyor: *"Yüksek sesle konuşsun, yazılı hale getirsinler ki, herkes duysun bilsin, direniş hakkında o önemli yorumlarını ve spekülasyonlarını."*

Biz, kendi adımıza görüşlerimizi yazılı olarak ortaya koyduk. Ölüm orucu eylemcilerini eylemin bu biçiminden vazgeçmeye yazılı olarak 20 Ocak 2001'de çağırdık! Gerekçelendirdik. Duvardan ses geldi, ölüm oruççularından gelmedi.

2004 Mart'ında gelişmeleri bütünlük içinde değerlediren genişçe bir yazıyı, "Bolşevik Partizan Özel Sayı" olarak yayınladık.

DHKP boş ajitasyonu bırakıp yüzünü gerçeklere dönmelidir.

117 devrimcinin ölümünün sorumlusu tabii ki faşist devlettir.

Fakat DHKP yönetimi, devrimcilerin devlet tarafından böyle öldürülmesine yanlış taktiği ile ne kadar yardımcı olduğu sorusunu er geç tarih önünde cevaplandırmak zorunda kalacaktır.

Biz DHKP yönetimini devrimci davranmaya, devrimci bir kararla, ölüm orucunu bitirme çağrısı yaparak, devrimci kadrolarının ölümle yüzyüze olanlarını ölümün elinden çekip almaya çağrıyoruz.

Direniş eşittir ölüm orucu değildir.

Direnişin ölüm orucu dışında yüzlerce yolu yöntemi vardır.

Yanlışta ısrar devrimcilik değildir.

30 Ekim 2004 ■

Yerel örgütler ve sendika şubelerine yönelik faaliyetler...

Sendikaların nitelikleri ve genel yapıları hakkında çeşitli yayın organlarımızda hem ileriye yönelik kapsamlı değerlendirmeler hem de somut olaylarla bağıntılı haber ve yorumlar sürekli olarak yapılmaktadır. Tüm bu değerlendirme, haber ve yorumlardan, işlenen temel bazı noktaları öne çıkartalım:

– Bugün aralarındaki belirli farklılıklara rağmen sendika konfederasyonları sarı ve reformist sendikaların elinde olan ve işçi sınıfının çıkarlarına, eylemliliğine karşı kullanılan, sınıf mücadelesini geliştirmenin değil frenlemenin, engellemenin araçları olan yapıdadırlar.

– Sendika konfederasyonlarında sarı ve reformist sendika bürokratlarının kesin bir hakimiyeti vardır. Bu hakimiyetin işçi ve sendika hareketinin bugünkü bilinç, örgütlülük ve mücadelenin geri seviyesi ile geriletilebileceği hatta yıkılabileceği planları yapmak boş işlerle uğraşmak, enerjiyi yanlış hedeflere yönlendirmektir.

Sendika konfederasyonları içerisinde komünist ve devrimci sendika muhalefetini geliştirmenin yolu, konfederasyonlara üye tek tek sendikalar içerisin de, bunların arasında da devrimci faaliyet açısından öncelik verilmesi gereken sendikalar içerisindeki faaliyetlere ağırlık vererek gerçekleştirilebilir.

Fakat yine işçi ve sendika hareketinin içinde bulunduğu bugünkü durumda sendika yönetimlerine çöreklenmiş sarı ve reformist sendika ağalarını ge-

riletme ya da onların hakimiyetini yıkma planları gerçekçi olmayan planlardır.

– Sendikalarda şu an için yapılması gereken en önemli örgütsel görev, merkezinde komünistlerin durduğu sınıf ve kitle sendikacılığını temel alan bir muhalefetin örgütlenmesidir.

– İster sendika konfederasyonlarına, ister tek tek sendikalara isterse de tüm işçi sınıfı hareketine yönelik faaliyetlerimizin temel alacağı nokta işçi sınıfının üretim alanıdır ve bu alana göre işletme, fabrika çalışması temel alınmalıdır.

Burada temel yönleri bakımından özetlediğimiz noktalar tümüyle doğru ve bizim işçi ve sendika hareketine yönelik çabalarımızda sürekli olarak göz önünde bulundurmamız gereken çıkış noktalarıdır.

Fakat tek tek sendika yönetimlerinden konfederasyon yönetimlerine kadar tüm sendikal örgütlenmenin en alt örgütü olan sendika şubeleri hakkında ve buralarda yürütülmesi gereken çalışmanın yeri ve önemi konusunda şimdiye kadar durulmadı.

Bu yazı ile kısaca da olsa partimizin, onun somut alanlardaki temsilcisi olan yerel örgütlerin sendika şubelerine yönelik çalışmalarına dikkat çekmeye çalışacağız.

SENDİKA ŞUBELERİ

Sendika şubeleri işletme ile sendika örgütü arasında ilk önemli örgütsel basamağı oluşturan bir özelliğe sahiptir. Bir sendikaya üye olan işçiler sendika ile ilk ilişkilerini o sendikanın yetkili olan yerel şubesi üzerinden kurar, sürdürür ve genelde sendika ile ilişkilerinin niteliğini şubenin niteliği belirler.

İşyeri temsilcilerinin bağlı oldukları ilk sendikal aygıt da sendika şubeleridir. Eğer sendika şubesi gerçekten çalışıyor, bağlı olan işletmelere sık sık gelip gidiyor, üyesi işçilerle diyaloğunu geliştiriyor, yeni üyeler edinmeye, işletmede etkinliğini artırmaya çalışıyorsa, hem işletme temsilcilerinin hem de üye işçilerin aktifliği ve bilinçliliği artar. Bu şubeye bağlı işçiler ve işçi temsilcileri yalnız şubenin değil, onun bağlı olduğu sendikanın, onun da bağlı olduğu konfederasyonun sorunlarına ilgi duyar, düşünür, buralarda etkili olmanın yollarını arar. Fakat ne yazık ki bu tür şubelerin sayısı parmakla sayılacak kadar azdır.

Tersine, konfederasyonlarda, sendikalarda hakim olan sarı

ve reformist sendikacılık anlayışı şubelere de yansır, şubeler de patronların uysal oyuncakları haline gelirler. Şube çıkarlarını temsil etmesi gereken işyeri temsilcilerinden ve üye işçilerden kopar. Sendika şube bürolarının tabandan kopukluğunun en belirgin işaretlerinden birisi de üyesi işçilerin zorunlu olmadıkça şubeye pek uğramamalarında ve şubelerde sürekli olarak bir kaç yöneticinin dışında kimsenin bulunmaması ile görülebilir. Hiç ender olmayacak bir biçimde bir çok sendika şubesi sürekli olarak açılmaz, çalıştırılmaz bile.

Şube başkanları, yönetime gelmelerini sınıf atlamalarının bir fırsatı olarak görür. Seçildiği gün deri koltuğuna, pahalı —ama pek kullanmadıkları— yazı masalarına, bedavaya cep telefonu, şube arabası kullanma gibi olanaklara kavuşur. Üstelik maaşı da bir anda dolgunlaşır. Hayal edemeyeceği bir kazanca sahip olur. Ayrıca şube başkanları arpalık yemeye alışır alışmaz, daha büyük arpalık, rant yemeyi sendikacılık siyasetinin en önemli hedefi olarak görmeye başlar ve daha büyük arpalığın, rantın olduğu "Genel Merkez"e seçilme plan ve hayalleri kurar. Bir yandan şube başkanlığını kaybetmemek diğer yandan ise genel merkez yönetimine seçilmek için yapmayacağı oyun, entrika, üçkağıt kalmaz.

Kısacası şube, yönetim işçiden ve tabandan tümüyle kopar, sendika genel merkezlerindeki bürokratik yapı şubelere de olduğu gibi yansır.

Sendika şubelerinin bu niteliğine rağmen konfederasyon ve sendika genel merkezlerinden önemli farklılıklarından dolayı yerel örgütlerimizin sendikalara yönelik çalışması bakımından özel bir öneme sahiptirler.

YEREL ÖRGÜTLERİMİZİN SENDİKA ŞUBELERİNE YÖNELİK FAALİYETİ

Konfederasyon ve sendika genel merkezleri işyerlerine ve işçilere uzak, normal bir üye için ulaşılamayacak alanlardır. Fakat sendika şubeleri görevleri ve yapıları icabı ile ister istemez işletme ile sendikanın bağının kurulduğu ve sürdürüldüğü ilk ve temel alan olduğu için tabanla en fazla ilişki içerisinde olan sendika organıdır.

Tabana olan yakınlık, tabanla çok sık ilişki içinde olma durumu sendika şubelerini bürokratik sendika örgütünün en zayıf halkası olma durumunda bırakmaktadır. Yine üye işçilerin ilk ve sürekli sendika ile ilişki

içinde olduğu alan sendika şubesi olduğundan onu üye işçiler için —sendika genel merkezleri ile karşılaştırıldığında— tabanın doğrudan kontrolüne daha açık bir hale de getirmektedir. Bu yüzden sendika yönetimlerine tepkinin geliştiği her yerde bu tür iç çatışmaların yaşandığı ilk ve en yoğun yerler de yine sendika şubeleri olmaktadır.

Bu yüzden yerel örgütlerimizin sendikalara yönelik faaliyetlerinde dikkatinin merkezinde olması gereken ilk sendika aygıtı sendika şubesi olmak zorundadır (Burada genel sendika ve işçi hareketine yönelik çalışmada ilk ve temel örgüt olan fabrika ve işletme hücresinin, fabrika ve işletme komitelerinin rolünü tartışmıyoruz).

Eğer sistemli ve akıllı bir çalışma yürütülürse yerel örgütlerimizin seçilmiş sendika şubelerinde etkili olmayı, bir devrimci muhalefeti örgütlemeyi hatta şube yönetimlerinin değişmesini sağlamaları mümkündür.

Bu amaca ulaşmak için en baştan yapılması gerekenler şunlardır.

Her yerel örgüt en kısa zamanda içinde sürekli ve sistemli bir çalışma yapacağı sendika şubesi ya da şubelerini belirlemelidir.

Bu şubeye yönelik uzun ve kısa vadeli bir plan ortaya koymalıdır.

Bu şubeye üye yapabileceği tüm üyeleri ve sempatizanları üye yapmalı, şubenin en çok üyesinin olduğu işletmeleri tespit edip; bu işletmelere yönelik sistemli bir bağ kurma işini örgütlemelidir.

Şube yönetimini, niteliğini, işçilerle ilişkisini, üyelerin ne ölçüde güven duyup duymadığını, şubenin en zayıf noktalarının ve güçlülüklerinin neler olduğunu iyi belirlemelidir.

Şubeye yönelik faaliyetinde yetkili olunan işletmelerdeki işçilerin ve üyelerin temel sorunları (çalışma şartları, kazanç durumları, konut ve ulaşım sorunları gibi bir dizi sorunda) detaylı bilgiye sahip olmalıdır.

Şubeye bağlı işletmeler içerisinde üyeler arasında doğal öncülerin kimler olduğunu, hangi üyelerin daha atik, daha mücadeleci, daha bilinçli olduğu dikkatli olarak gözlemlenmeli ve öncelikle bunlarla ilişki kurmaya, bunların sendika şube yönetimine karşı belirli somut bir hedef etrafında birleştirilmesine özen gösterilmelidir.

İleri üye işçilerle ilişkilerimizde bilinçli davranıldığında, çalışma örgütlendirildiğinde yönetime mücadeleci kadroların

getirilebileceğini ve bunun için örgütlenmesi, mücadele edilmesi fikrini sürekli işlemelidir.

Şube yönetiminin kendine karşı gelişme ihtimali olan her tehlikeyi sürekli olarak gözlemlediği ve bu tehlikeyi gördüğü anda patronla da işbirliği yaparak mücadeleci üye işçileri işten attırabileceği göz önünde bulundurulmalı, işin gereklerine ve yöntemlerine göre gizli çalışmaya önem verilmelidir.

İleri işçileri ikna etmenin en etkili yolu bizim sendika şubesi içinde, işletme içinde en aktif, en duyarlı bir pratik sergilememizdir. Normal işçiler ve ortalama sendika üyeleri de lafla paynir gemisi yürütülemeyeceğini çok iyi bilmekte ve bu nedenle kişinin lafına değil işine bakmaktadırlar.

Şubelere yönelik faaliyetlerde göz önünde bulundurulması gereken bir başka nokta da halen yürürlükte olan sendikalar kanununun sendika şubelerini genel merkezlerin elinde istediği gibi oynatacağı bir oyuncak haline getirme imkânını verdiği bir an olsun bile akıldan çıkarılmamalıdır.

Yürürlükte olan sendikalar kanununa göre sendika şubelerinin tüzel kişilikleri yoktur. Buna bağlı olarak sendika genel merkezlerine tanınmış olan hakların % 99'una sahip değildir. Ayrıca sendika genel merkezlerinin idari, mali çok yönlü denetimine (siz saldırısına diye anlayın) açıktır. Genel Merkez yönetimleri isterse sendikaya bağlı olan işyerlerini elinden alabilir, isterse başka işyerlerini ona bağlayabilir. Şubenin bürosunu her an değiştirebilir. Şube genel kurulunun yapılmasını erteleyebilir, uzun dönem engelleyebilir. Genel Merkez şubeye bağlı işyerlerinin toplu sözleşmesini şubeye danışmadan, onun onayını almadan imzalayabilir, imzalanmış toplu sözleşmede değişiklikler yapılmasına tek başına karar verebilir vb. vd....

Buradan çıkarılacak sonuç şudur ki, sendika genel merkezleri, kontrolünden çıkan şubeleri terbiye etmek için bir dizi yasal hakka ve olanağa sahiptir ve genel merkezdeki bürokratlar bu imkânlarından yararlanmada bir an bile tereddüt etmemişlerdir ve ileride de etmeyeceklerdir. Bu nedenle başından itibaren şubelerde işçiler genel merkezlerden gelebilecek saldırılar bağlamında da bilinçlendirilmeli / eğitilmeli ve örgütlenmelidir.

30 Kasım 2004 ■

BİR KEZ DAHA...

"Ben Partiyim-Parti Benim" diyebilmek ve bunu yaşamak üzerine...

Yeni toplumun insanı, içinde yaşadığımız toplumun insanından çok değişik, özgürlüğü zorunluluğun kavranması olarak anlayan, bugünün en özgür insanından daha bilinçli, daha özgür ve fakat kendini içinde yaşadığı özgür toplumun bir ürünü, ayrılmaz bir parçası olarak kavradığı için, kendi özgür iradesi ile o toplum için yapabileceğinin en fazlasını yapan insandır. O özgürlüğü parçası olduğu kolektifin (toplumun) özgürlüğü ile birlikte, onun parçası olarak doya doya yaşar. Komünistler bu insanı ve bu insanın toplumunu yaratma mücadelesinin ÖNCÜleri olma iddiasını, kendi yaşamlarında olabildiği ölçüde bu yeni insan gibi davranarak yaşayarak sürdürebilirler. Parti içinde yer alan bütün bireylerin parti ile ilişkisinin temelinde bu düşünce yatar, yatmak zorundadır.

Daha önce yayınlanmış bir dizi makalede bir parti üyesinin gerektiğinde yalnız başına kaldığında "ben partiyim / parti benim" diyebilecek durumda olması gerektiğini ortaya koymuş ve bunun ne anlama geldiği üzerinde durmuş, sorunun çeşitli yönlerini tartışmıştık.

Şimdi yer yer tekrar pahasına da olsa bu konunun değişik yönleri üzerinde biraz daha durmak istiyoruz. Bunun nedeni bu yazıda ele aldığımız konularda partinin geneli açısından ve tek tek yoldaşlarımızın ve kurumlarımızın genel durumları itibarıyla kötü durumda ol-

maları, yazıda sözünü ettiğimiz kimi yanlış yaklaşım ve davranışların parti çalışmalarında belirleyici rol oynadığı vb. değil. Sözünü ettiğimiz yanlış yaklaşım ve davranışlar, eğilimler şu veya bu yoldaşın veya kurumun somutunda, şu veya bu somutta değişik biçimlerde ortaya çıkan ve anda o yoldaş ve kurumların niteliğini belirleme durumunda olmayan yanlışlar. Buna rağmen bunlar üzerinde durmak gerekli. Biliyoruz ki ideolojik mücadeleyle aşılmayan hatalar sistemleşir, yerleşir ve sonuçta çizgi haline gelir, kişiyi, kurumu, partiyi yozlaştırır.

YENİ TOPLUM / YENİ İNSAN VE BİZ...

En başta bir kez daha ne olduğumuzun, ne yapmak istediğimizin, iddiamızın ne olduğunun, bu iddiaya uygun olan yaşama tarzının nasıl olması gerektiğinin altını çizmek istiyoruz.

Biz içinde yaşadığımız sömürüye dayalı toplumu yıkmak, paramparça etmek, bu toplumun bütün ilişkilerini tepeden tırnağa değiştirmek, yıkılan toplumun yerine içinde yepyeni bir toplum, sömürünün tarihe gömüldüğü bir toplumu kurmak, durmaksızın devrimi sürekli kılarak bayrağında herkesten yeteneği ölçüsünde, herkese ihtiyacı kadar yazan komünist topluma yürümek için DEVRİME önderlik etme iddiasında olan devrimci komünistler, BOLŞEVİKLERİZ! Biz bu yeni toplumun kendi yeni insanının yaşayabileceği şartları oluşturacağını, yeni insanın —işi en önemli yaşamsal ihtiyaç olarak kavrayan, hiçbir dış zorlama olmadan toplum için topluma en fazla katkıyı yapabilmek için çalışan, toplumdan yine hiçbir zorlama olmaksızın, —kendi belirlediği ihtiyacı neyse onu alan, özgür toplumun özgür bireyi olan insanın— yeni toplumun ürünü olacağı kadar, yeni toplumun da toplumda giderek çoğalan yeni insanın ürünü olacağını biliyoruz.

İddiamız büyüktür!

Bu büyük iddianın sahipleri olan bizler, bu iddiayı gerçekleştirebilmek için doğru düşünceleri devrimin öznesi olan uluslararası işçi sınıfına ve tüm emekçilere ezilenlere taşıyacak, komünizm düşüncesi ile işçi sınıfı ve emekçi hareketlerinin birliğinin aracı olacak bir ÖRGÜT'e, BOLŞEVİK bir PARTİYE ihtiyaç olduğunu biliyor, bu partinin Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de inşasını ilerletmek, derinleştirmek için çalışıyoruz. Parti işçi sınıfının kurtuluşu, emeğin kurtuluşu için olmazsa

olmaz bir ön şart.

Bu partinin insanları olan bizler tabii ki içinde yaşadığımız sömürü toplumunun içinden çıkıp gelen insanlarız. Çevremiz, çevremizdeki tüm ilişkiler, bizim dışımızla ilgili tüm ilişkilerimiz bu sömürü toplumunun kuralları tarafından belirleniyor. Fakat bu toplumu bilinçli olarak değiştirme iddiasında olan örgüt ve bu örgütün insanları olan bizler, daha şimdiden kendi ilişkilerimizde yeni insanın yaşayıp yaşatabileceğimiz tüm özelliklerini yaşama, yaşatma görevine sahibiz. İddiamızın ciddiyetinin bir ölçüsü kuşkusuz bizim kendimizin komünist olma iddiasına ne ölçüde uygun yaşayıp yaşamadığımızdır. Kuşkusuz kapitalist toplum içinde yalnızca kendimiz için paralel bir komünist düzen kurup geliştirmemiz mümkün değil. Fakat kendi yaşamımızı bu toplumda mümkün olan en uç noktada komünist olarak düzenleyip yaşamamızın, özellikle öncü örgütün kendi içinde tüm topluma örnek olacak bir yoldaşça yaşam geliştirmemizin engeli yok. Engel bizim kendi eksiklerimiz, hatalarımız, içinde yaşadığımız toplumdan getirdiğimiz, henüz kopamadığımız alışkanlıklarımız vb.'dir. Komünist olma iddiası bize bunlardan en radikal biçimde kopma görevini yüklüyor.

İçinde yaşadığımız toplum giderek artan bir biçimde sahtekârca da olsa, bireyi, 'ben'i öne çıkartıyor. 'Ben'in merkeze konması ya da konar gibi yapılması, gerçekte 'ben' değil, sermaye ve onun çıkarlarıdır merkeze kona"n —bu toplumun temel ideolojik yaklaşımlarından biri. Köşeyi dönen, köşeyi dönmek için her türlü melaneti yapmayı beceren uyanık vatandaş bu toplumun örnek vatandaşı. Başarının ölçüsü gerçekte ancak diğer insanların şu veya bu biçimde sömürüsü temelinde kazanılan zenginlik. Yeni toplumun insanı, içinde yaşadığımız toplumun insanından çok değişik, özgürlüğü zorunluluğun kavranması olarak anlayan, bugünün en özgür insanından daha bilinçli, daha özgür ve fakat kendini içinde yaşadığı özgür toplumun bir ürünü, ayrılmaz bir parçası olarak kavradığı için, kendi özgür iradesi ile o toplum için yapabileceğinin en fazlasını yapan insandır. O özgürlüğü parçası olduğu kolektifin (toplumun) özgürlüğü ile birlikte, onun parçası olarak doya doya yaşar. Komünistler bu insanı ve bu insanın toplumunu yaratma mücadelesinin ÖNCÜleri olma

iddiasını, kendi yaşamlarında olabildiği ölçüde bu yeni insan gibi davranarak yaşayarak sürdürebilirler. Parti içinde yer alan bütün bireylerin parti ile ilişkisinin temelinde bu düşünce yatar, yatmak zorundadır. Parti onu oluşturan bireylerin tümünün ortak irade ve eylem birliğinin cisimleşmiş şeklidir. O kolektif akıl, kolektif eylemdir. Kolektivizm bu yapının en önemli özelliğidir. O kolektifi oluşturan tek tek 'ben' / bireyler kendilerini / 'ben'lerini değil, kolektifi merkeze koyarlar. Parti bir anlamda toplumun en bilinçli (dolayısı ile en özgür) ben / bireylerinin kendi özgür iradeleriyle oluşturdukları ve özgür benliklerin parti kolektifi içinde, parti benliği içinde bütünleştikleri, birey / 'ben'in parti benliği içinde çözüldüğü bir organizmadır.

PARTİ ÇİZGİSİ VE ÜYENİN YÜKÜMLÜLÜĞÜ...

Bolşevik Parti onun tek tek üyelerinin kendi özgür iradeleriyle, kendi seçimleriyle içinde bir kollektifin parçası olarak çalışmayı doğru bularak girdikleri bir gönüllü birlik örgütüdür. Parti tüzüğünde bu parti, bilinçli unsurların gönüllü birliğidir (Tüzük Madde I.5) olarak ifade edilir.

Bolşevik Parti üyeliğinin en önemli şartlarından biri "Parti Programı ve Tüzüğünün kabulü"dür. (Tüzük madde I,ı a)

Henüz karara bağlanmış tek ve bütünlüklü bir belge olarak programın olmadığı şartlarda tüzüğün programın kabulü şartından ne anlaşılması gerektiği Parti Kongrelerimizde kabul edilmiş olan "Tüzük Üzerine Açıklamalar" başlıklı belgede detaylı bir biçimde açımlanmıştır.

(Bunun için Bkz. Tüzük Üzerine Açıklamalar - (2). başlık) Partinin her üyesi kendisinin bu açıklamada açımlanan biçimiyle partinin programını (programatik görüşlerini) kabul ettiğini açıklayarak, bu görüşleri parti üyesi olarak dışa taşımaya, başka insanları bu görüşler temelinde örgütleme faaliyetine katmak için çalışacağını açıklayarak parti üyesi olmuştur. Onu parti üyeliğine zorlayan tek şey kendi özgür iradesi, örgütlü komünist bir faaliyetin üyesi olma isteği, komünist faaliyet için, işçi sınıfının kurtuluşu için Bolşevik bir Partinin mutlak gerekliliğini kavramasıdır.

Partinin çizgisi kuşkusuz yalnızca kongrelerde karara bağlanmış olan programatik görüşlerden vb. oluşmuyor. Kongre-

ler arasında kongrelerin aldığı kararlar temelinde partiyi yönetip yönlendirmekle görevli Merkez Komitesi bu görevini yerine getirirken ortaya çıkan bir dizi konuda partinin tavır takınmasına, bir dizi konuda partinin çizgisinin geliştirilmesine önderlik ediyor. Partinin çizgisine her çalışma döneminde bir dizi yeni unsur katılıyor. Bu unsurlar da kuşkusuz parti çizgisinin parçalarıdır. Bunun böyle olduğu parti içinde bu konuda gelen itirazlar, çizginin yalnızca kongrelerde karara bağlanmış olanlarla sınırlı olması gerektiği görüşlerinin tartışılması sonrasında yine bir parti kongresinde karara bağlanmış, iki kongre arasında MK önderliğinde çizgiye yeni katılan unsurların da parti çizgisinin parçaları olduğu açıkça tespit edilmiştir. Kuşkusuz parti çizgisine yeni katılan unsurlar partinin kongrelerinde karara bağlanmış temel görüş ve belgeleriyle çelişme içinde olamaz. Bu durumda bunlar en iyi halde tartışılıp, bir sonraki kongrede karara bağlanmak üzere ortaya atılmış tartışma tezleri olur.

Partinin çizgisi bütün üyeleri bağlar. Bütün üyeler parti çizgisi temelinde çalışma, parti çizgisini dışa taşıma yükümlülüğüne sahiptir.

AYRI GÖRÜŞLERE SAHİP OLANLARIN HAK VE YÜKÜMLÜLÜKLERİ...

Parti çizgisi denen şey fakat çok geniş bir yelpazeyi kapsar. Partinin bütün üyelerinin içinde bulunulan herhangi bir anda, parti çizgisini oluşturan bütün konularda aynı düşünmesi mümkün değildir. Monolitik parti bütün üyelerinin her konuda aynı düşündükleri vb. bir yapı değildir. Böyle bir şey zaten mümkün değildir. Parti çizgisinin şu veya bu noktasında, şu veya bu noktanın şu veya bu detayında vb. anda parti çizgisinden ayrı düşünen, ayrı bir konumda duran üyeler hep vardır, olacaktır. Parti içinde her zaman anda egemen olan —ki egemen olan çizgi hemen her durumda anda çoğunluğun doğru bulduğu görüşleri ifade eder— çizgiden, görüşler bütününden ayrı düşünen üyelerin olması anormal bir durum değil, olağan bir şeydir. Doğru ele alındığında böyle görüş ayrılıkları üzerine tartışma, değişik görüşlerin çatışması, ideolojik mücadele partinin yaşam ilkelerinden biri, partinin ilerlemesinin en önemli itici güçlerinden biridir. Kendi içinde ideolojik mücadele, görüş ayrılıkları üzerine tartışma, doğrunun kavgası yürümeyen bir yapı

ilerlemez, çürür, çöker. Ya da bir komünist parti olmaz, olsa olsa bir müritler tekkesi olur.

Parti içinde anda egemen olan çizginin şu veya bu noktasında ayrı düşünen yoldaşlar, tabii ki bu görüşlerini parti içinde egemen kılmak için mücadele hakkına, görevine sahiptirler. Aynı şekilde partinin de (çoğunluğunun), anda parti çizgisinden ayrı düşünen yoldaşların görüşleriyle mücadele içinde onları da ikna etmeye çalışma hakkı, görevi vardır. Parti içinde görüşlerin mücadelesinin nasıl yürüyeceği de, partimiz içinde uzun uzadıya tartışılmış, kongrelerde karara bağlanmıştır. (Bunun için Bkz. Tüzük Üzerine Açıklamalar madde (8))

Görüş ayrılıkları üzerine parti kuralları çerçevesinde yürütülecek tartışmalar fakat hiçbir biçimde bütün parti üyelerinin verili her anda, geçerli olan parti çizgisi temelinde faaliyet yürütme, parti çizgisini dışa taşımada üzerine düşen görevleri yerine getirme yükümlülüğünü ortadan kaldırmaz. Ancak bu anlayış temelinde partinin tek bir insan gibi hareket etmesi, parti içinde bu partiyi oluşturan bütün bireylerin birbirlerine güvenerek enerjilerini bir noktaya yoğunlaştırmaları, komünizme ilerleme iddiasında ilerlemek vb. mümkündür.

BEN Mİ, PARTİ Mİ?

Bu bağlamda parti benim / ben partiyim demek ve bunu yaşamak, 'BEN'i değil GÖNÜLLÜ BİRLİK KOLLEKTİF'ini merkeze koymayı bilmekle olur.

Ne demek istiyoruz? Ben kişi olarak, birey olarak şu veya bu noktada anda egemen olan çizgiden ayrı düşünebilirim. Önümde iki yol vardır. Benim için ben belirleyici önemdeyimdir. Benim ayrı düşündüğüm konu(lar)da ben kendi doğru bildiğimi, bulduğumu savunurum. Bu konularda andaki parti çizgisinin savunulması değil, kendi doğrumun savunulması çalışmamın merkezinde durur, ayrı düşündüğüm konuda kendi haklılığımın ispatı, parti çizgisinin bu konudaki yanlışlığının ispatı benim için merkezde durur. Parti çizgisinin savunulması yükümlülüğü benim için ancak benim de doğru bulduğum parçaların savunulması olarak kavranıp uygulanır. Benim yanlış bulduğum konuda herhangi bir yükümlülük ve görev üzerlenmem. Ayrı düşündüğüm konularda partinin benim yanlış bulduğum görüşlerinin dışa karşı savunulmasını

bu görüşleri doğru bulanların yapması gerektiğini düşünür, savunur, uygularım. Ben yanlış bulduğum bir konuda bana görev verilmesi, disiplinin hatırlatılması vb. halinde, bana böyle bir görevin verilmiş olmasının çok yanlış olduğunu söyler, protesto eder, görevi de öyle bir yerine getiririm ki, görevi verenler o görevi verdiklerine pişman olurlar! Aslında görevin sabote edilmesidir yaptığım. Ya da ayrı görüşlerim var gerekçesiyle bana yapabileceğim kimi görevlerin verilmesini yanlış bulurum. Görüş ayrılıkları benim için parti içinde adeta imtiyazlı bir konum talebinin gerekçesi yapılır. Bu gibi tavırlar gerçekte kolektifi değil, 'ben'i merkeze koyan, komünist değil, küçük burjuva bireyci tavırlardır. Bu gibi tavırlar, eğer bunlarla uzlaşılır, bunlar ideolojik mücadeleyle aşılmazsa, gerçekte partiyi bütün üyelerinin ortak bir benlik içinde buluştuğu bir kolektif olmaktan çıkarır. Parti herkesin ancak kendi doğru bulduğu ölçüde partili olarak hareket ettiği, her somut konu ve eylemde oluşacak değişken çoğunluğun irade ve eylem birliğinin örgütü haline gelir. Diyelim ki ben bir alanda yalnız başımayım. Böyle bir durumda, yukarıda anlattığımız davranış çizgisi içinde olan bir parti üyesi 'ben'in inşa ettiği örgüt partinin andaki çizgisinin o parti üyesinin doğru bulduğu bölümleri temelinde, ayrı düşündüğü konularda da kendi görüşleri temelinde inşa edilir. Yani çizgi artık kolektifin çizgisi değil 'ben'in çizgisidir. Belirleyici olan kolektif değil 'ben'dir.

SORUMLU VE DOĞRU TAVIR...

Benim için benim parti çizgisinden ayrılıklarım çok belirleyici ise, ben artık içinde bulunduğum partinin çizgisi temelinde bir çalışmayı, bana parti çizgisinin savunulması konusunda verilecek bir görevi yerine getirmeyi komünist sorumlulukla bağdaştıramıyorsam, ben parti kuralları çerçevesinde yürüttüğüm mücadele ile de ayrı düşündüğüm, yanlış bulduğum görüşlerin değiştirilmesi imkânının olmadığını görmüş, göstermiş isem, o zaman yapacağım şey alternatif komünist örgütü yaratmak üzere ayrılmak olur. Komünist tavır budur.

Tabii parti açısından da bir parti üyesinin yukarıda ortaya koyduğumuz gibi tavırların bir üyede sistemli hale gelmesi, buna karşı doğru yöntemlerle ideolojik mücadele yürütüldüğü halde bir düzelme görülme-

diği, hataların pratikte sürekli yinelendiği şartlarda, kendini söz konusu üyeden ayırması, ona sen kendini kolektifin önüne çıkarıyorsun, bunu sistem haline getirmişsin demesi ve kendini o üyeden ayırması onun hakkı ve görevidir. Gönüllü birlik yalnızca birey 'ben'in tek taraflı olarak çözme hakkına sahip olduğu bir birlik değildir. Bunun yanında gönüllü birliğin örgütü parti de kendi kolektif iradesiyle kendini bireylerden ayırma hakkına sahiptir.

Bu bağlamda da görüş ayrılıklarının ağırlığının değerlendirilmesi yanında, komünist görülen örgüt içinde yürütülen mücadelenin boyutlarının değerlendirilmesi belirleyici önemdedir. Bir KP içindeki görüş ayrılıkları eğer artık iki ayrı çizginin, yani bir KP çizgisinin belirleyici unsurlarının (devrim aşaması, devrim yolu, hedefler, yöntem vb.) bir dizisinde sistemli ayrılıklar biçimine bürünmüşse ayrılık zaten kaçınılmaz olur.

Bunun dışındaki hallerde —örneğin çizginin önemli bir bölümünde henüz sistemleşmemiş, üzerinde yeterince mücadele yürütülmemiş köklü ayrılık, örneğin bir konuda, ya da bir konunun detayında görüş ayrılığı— vb. komünist bir örgütün bölünmesi veya ayrılık sorumsuzluktur.

Görüş ayrılıklarının boyutları ben açısından nasıl görülürse görülsün, eğer içinde çalışılan bir zamanlar komünist olarak değerlendirilen bir örgüt söz konusu ise ve bu örgüt içinde ML kurallar ve yöntem çerçevesinde mücadele imkânları, doğru görüşlerin çoğunluğun görüşleri haline getirilmesi için mücadele imkânları varsa, bu imkânların sonuna dek kullanılmaksızın bölünmenin, ayrılığın vb. gündeme getirilmesi yanlıştır.

Ve bir parti üyesi, parti üyesi olarak kaldığı sürece, partinin andaki çizgisi temelinde çalışma yürütme, bu temelde partiye yeni insanlar kazanmak için çalışma yükümlülüğüne sahiptir, bunun gereklerini hakkıyla yerine getirmek komünist sorumluluk gereğidir.

EYLEMDE BİRLİK...

Sorun tabii ki yalnızca siyasi görüş ayrılıkları ile ilgili bir sorun olmakla kalmıyor, pratik eylem alanında da gösteriyor kendini. Ve bu alan belli bir şekilde daha da önemli. Çünkü burada gerçekten de kolektifin mi yoksa birey benin de merkezde durduğu ey-

lemli bir biçimde somut gösteriyor kendini.

Diyelim ki bir eylem kararı alınıyor. Eylem kararı alınmadan önce tartışma aşamasında ben tartışmalarda eylemin nasıl olması gerektiği konusunda görüşler getiriyorum. Benim görüşlerim kabul görmüyor. Benim doğru bulmadığım biçimde, doğru bulmadığım bir eylem kararı alınıyor. Ya da başka bir durum. Merkezi olarak acil ve tartışma imkânı yaratılamayan bir durumda üzerinde daha önce parti içinde tartışılma yürütülmeden bana danışılmadan fikrim alınmadan bir eylem kararı alınıyor. Ve bu karar bildiriliyor. Ben alınan eylem kararını yanlış buluyorum.

Eylem kararı alındıktan sonra aslında her komünist için yapılması gerekli olan tek şey var: Kararı alınan eylem üzerine, onun doğruluğu yanlışlığı üzerine tartışmayı kesmek, kararı alınan eylemin en başarılı bir biçimde gerçekleştirilmesi için bütün gücüyle çalışmalara girmek, sorumluluk hissetmek, istemek, üzerlenmek. Fakat yer yer şöyle tavırlar çıkabiliyor ortaya: Ben ya daha önceden bana danışılmadan alınmış yanlış bulduğum kararı, ya da daha önce söylediğim görüşlerim dikkate alınmadan alınmış yanlış bulduğum eylem kararını, kendi dışımda, beni fazla ilgilendirmeyen bir şey olarak görüyorum. Eylemin en başarılı geçmesi için canla başla çalışacak yerde eylemin doğruluğu yanlışlığı üzerine tartışma sürdürüyorum; ya da bunu yapmasam bile doğru bulduğum bir eylem için çalışma yaptığım ölçüde bir çalışma yürütmüyorum, sorumluluk, özel görev vb. talep etmiyorum, üzerlenmiyorum, verilen görevleri de benimsemediğimi her halimle, tavrımla gösteriyorum. Sonuçta eylemin öncesinde eylemin başarılı bir eylem olması için yeterli bir çalışma yürütmüyorum. Eylem yerine de —görev gereği—, adeta sıradan bir eylemci gibi gidiyor, herhangi bir şekilde doğru yürümediğini gördüğüm işlerin daha iyi yürümesi için bir müdahalede bulunmuyorum. Tavrım adeta aldınız kararı, bensiz yapın bakalım tavrı. Hatta yer yer daha ileri gidip doğru bulmadığım bir konuda örgütsel tavır dışına çıkıp, eğer örgüt bu yanlış tavrı takınırsa, ben kişi olarak başka bir tavır takınırım biçiminde tavırlar takınılabiliyor. Bunun dışında şöyle tavırlar da çıkabiliyor: Kimileri kendilerini kolektif içinde yalnızca üzerlerine aldıkları sorumluluk ve görevlerle sı-

nırlı sorumlu tutuyor. Bütüne kendi inisiyatifleri ile kafa yormuyor, örneğin partinin eylem planlamaları vb. bağlamında tartışmalara aktif katılmıyor, öneriler vb. getirmiyor. Fakat sonra oturup kendilerinin doğru bulmadığı bir karar alınıp direktif geldiğinde yakınmaya başlıyor. Bunlar kuşkusuz komünist tavırlar değil. Burada da fakat aynı çizgi konusundaki ayrılıkta egemen olan 'ben'i; kolektif'in önüne koyan, bireyci tavır belirleyici. Kuşkusuz bu gibi tavırlar partimiz açısından istisnai tavırlar. Fakat ne yazık ki yine de şu veya bu ölçüde yaşadığımız tavırlar.

ELEŞTİRİ-ÖZELEŞTİRİ

'Ben partiyim-parti benim'in yer yer yanlış kavrandığı ve uygulandığı bir alan hatalara yaklaşım, eleştiri ve özeleştiriye yaklaşım alanı. Bu bağlamda ben partiyim'in doğru kavranması, her üyenin öncelikle ve birincil olarak KENDİ hatalarına yönelmesi, onları aşmak için mücadele etmesi ve bunları aşması demektir. Bunu yapan, yapabilendir "Parti Benim" dediğinde bunu hak eden. Kuşkusuz bu bağlamda diğer yoldaşların eleştirileri kişinin kendi hata ve eksikliklerini aşmada yardımcı olur. Fakat esas mesele kişinin kendi kendini gözlemleyebilip eleştirebilmesidir. Hataları ile sürekli mücadele ve onları aşmayı bir görev olarak kavramasıdır. Eğer parti bireybenlerin gönüllü, bilinçli birliği ise, her birey sürekli kendi hatalarını aşmaya hazırsa ve buna uygun davranıyorsa, ortaya çıkacak kolektif mükemmel bir kolektif olur. Fakat eleştiri özeleştiri konusunda hâlâ oldukça sıkça yaşadığımız yanlış tavırlar var.

Bunların en başında kuşkusuz hataları öncelikle başkalarında arama, öncelikle KENDİ hatalarına değil, başkalarının gerçek veya düşünülmüş hatalarına yönelme geliyor. Kendisi başkasında eleştirdiği konuda kendi hatalarıyla hesaplaşmamış bir kişi, bizzat kendisi eleştirdiği konuda hatalar içinde olan bir kişi kuşkusuz iyi olmayan bir pozisyondadır, tutarsızdır. Getirdiği eleştirinin ciddiye alınma şansı azdır. Ve bu bir ölçüde haklıdır da. Bir ölçüde diyoruz, çünkü eleştiriye gerçek komünist yaklaşım, eleştirinin kimden geldiğine ve hangi niyetlerle getirildiğine değil, doğruluğu, yanlışlığına bakan yaklaşımdır. Getirilen eleştiride kendine yönelik değiştirilmesi gereken bir hataya, eksiğe işa-

ret var mı, yok mu sorusudur komünisti ilgilendiren! Bu anlamda eleştiri getiren bir kişi, eleştiri getirdiği konuda kendisi hata içinde ise, bu onun tutarsızlığıdır, ciddi komünist bir tavır içinde olmadığını gösterir. Buna rağmen böyle eleştirileri ciddiye almamak doğru değildir.

Eleştiri getirenin kendisinin eleştiri getirdiği konuda hatalı olma durumu, bir çok halde görülen açık bir hatanın eleştirilmemesi, sessizce geçiştirilmesi, ya da fakat eleştiri getirildiğinde, eleştiri getirilenin eleştiriyi kişisel saldırı olarak kavrayıp karşı saldırıya geçmesini beraberinde getirebiliyor.

Eleştiri / özeleştiri bağlamında hataların öncelikle dışta, başkalarında arandığı konusunda örneklerden biri partinin koyduğu kurallar, verilen direktifler vb. konularında yer yer yaşananlardır. Söz konusu başkaları olduğunda hataları gören ve eleştirebilen kimi yoldaşlar aynı bağlamda kendi hataları ile uzlaşabilmektedir. Örneğin illegalite kurallarını, o kuralların telefon kullanımı ile ilgili olanlarını alalım. Bu bağlamda bir dizi hata yapılıyor. Bunlar ya eleştirilmiyor. Ya da benzer hataları kendileri de yapanlar tarafından da tutarsız eleştirilmek durumları yaşanıyor. Direktiflerin, kuralların geçerliliği kimi hallerde ancak başkalarının hataları söz konusu olduğunda hatırlanılabiliyor. Bu tavırların doğru olmadığı, kuralların herkes için geçerli olduğu, bu bağlamda yönetici kademelerden başlayarak herkesin, her kurumun kendisinin tavrını sorgulaması gerektiği aslında yinelenmesi gerekmeyecek kadar açık bir şeydir, fakat yinelemek zorunda kalıyoruz.

Eleştiri / özeleştiri bağlamında önemli gördüğümüz bir başka sorun, eleştiri getirenler açısından eleştiride önemli ile önemsizi ayırmayı bilmek yanında, eleştirdiğimiz insan ve kurumun yoldaşımız olduğunun ve eleştiriyi onu yıkmak için yaralamak için değil, yardımcı olmak için getirdiğimizi gösterir bir biçimde getirmeyi öğrenmektir. Bu bağlamda da esasta kendi hatalarımız bağlamında kendimize ne biçimde eleştiri getirilmesini istiyorsak, getirdiğimiz eleştiride o biçimi kullanmamız, çözücü olacaktır. Eleştirilen yoldaşlar ve kurumlar açısından ise öğrenilmesi gereken, eleştiride bir ard niyet aramayı, eleştiriyi kişiliğine yapılan saldırı değil hataları birlikte aşmak için yoldaşça yardım olarak kavramam, ona uy-

gun davranmaktır. Burada da herkes ve her kurum gerçekten kendi durumunun ne olduğunu hep yeniden sorgulamalıdır.

ÖRGÜTSEL YAZI NASIL OKUNMALI?

Hatayı öncelikle başkasında arama tavrı, örneğin yazdığımız yayınladığımız ve belli hata ve eksikliklere dikkat çektiğimiz örgütsel yazılara yaklaşımda da kendini gösteriyor. Biz bu yazılarda somut olarak şu ya da bu yoldaşın, kurumun vb. somut olarak şu ya da bu olayda yaptığı hatayı vb. tartışmıyoruz. Yaşanan bir dizi somut değişik olaydan çıkarak genel dersler çıkaran yazılar yazıp yayınlıyoruz. Bu yazıların okunmasında bir çok halde genel konuşulduğu için herkes genelde yazılara katıldığını söylüyor. Fakat bu yazılarda sözü edilen yanlış tavırların hataların kendi somutunda var olup olmadığını, varsa ne ölçüde olduğunu sorgulama ihtiyacı duymuyor. Sorguladığında da daha çok, öncelikle başkalarının somutunu konuşuyor. Kimileri de bu yazılarda söylenen her şeyin kendi somutundan çıkılarak yazılmış olduğu, kendilerine haksızlık yapıldığı biçiminde yaklaşıyor soruna. Bu da yanlış. Bu yazılarda dikkat çekilen yanlış tavırlar, eğilimler vb. değişik yoldaş ve kurumların somutunda değişik ortamlarda, değişik zamanlarda ortaya çıkan hatalı tavırlardır, bunların tümü bir yoldaşa veya kuruma ait olan hatalar değildir. Tek tek kurumların ve yoldaşların burada sözü edilen hatalar konusunda durumlarının ne olduğu konusu tek tek her yoldaşın ve kurumun öncelikle kendi durumunu bu yazılarda söylenenler temelinde sorgulaması ile ortaya çıkar. Bu yazılar da bu işe hizmet ettiği ölçüde anlamı olan yazılardır.

SEVMEDİĞİM, İSTEMEDİĞİM BİR GÖREV VE BEN

"Parti Benim" düşüncesinin yer yer yanlış kavranıldığının görüldüğü bir alan görevlere yaklaşım alanıdır. Parti için ve parti içinde yapılması gereken irili-ufaklı yüzlerce değişik görev vardır. Bu görevlerin hepsinin yapılması gereklidir. Hepsinin üzerlenilenler tarafından eksiksiz, zamanında yerine getirilmesi halinde ortaya mükemmel bir kolektif faaliyet bütünü çıkar. Bu bağlamda kuşkusuz görevlendirmelerde, görevlendirme yapan sorumlu kişi ve kurumlar, görev verdikleri insanların yeteneklerini, eğilimlerini, isteklerini göz önünde

bulundurmalıdır. Fakat şu bilinmelidir yapacak işlerin olağanüstü çok, yapacak insanların ise çok sınırlı olduğu bir ortamda, görevlendirmelerde seçim, tercih imkânları da olağanüstü sınırlıdır. Bu bağlamda komünist tavır bunların bilincinde olarak bir görevlendirme yapıldığında, görevi ben olarak sevip istemesek bile, görevin en iyi biçimde yerine getirilmesi için elimizden geleni yapmak, yakınmamaktır.

Halbuki bir dizi somutta buna böyle yaklaşılmadığı durumlar yaşadık, yaşıyoruz. Sevilerek istenilerek yapılmayan görevlendirmeler kimi hallerde adeta angarya hatta cezalandırma vb. olarak görülebiliyor ve öyle yerine getiriliyor. Görevlendirmelerden şikayetlenmeler, yakınmalar görev süresince ayrılmaz yol arkadaşları oluyor. Burada da önde duran yine 'ben'dir.

KİMİNLE...

Bir başka yanlış yaklaşım kendini kimlerle ne ölçüde çalışılacağı noktasında gösteriyor. Bir dizi yoldaş için birlikte severek çalışılacak, uyum içinde çalışılacak belli yoldaşlar var, bunlar sempati ile yaklaşılan yoldaşlar; bir de birlikte çalışmak istenilmeyen, nedeni ne olursa olsun antipati duyulan yoldaşlar var. Birinciler için de, ikinciler için de birey 'ben'in söz konusu kişilerle ilgili değerlendirmesi merkezde duruyor. Bunun sonucunda herhangi bir işte birlikte görevlendirme olması halinde, söz konusu birlikte çalışılacak kişi eğer ben açısından önceden birlikte çalışma konusunda, hakkında olmaz yargısına varılmış biri ise, somut pratik içinde bu olmazlık yeniden ispatlanıyor!!! Hele bu olmazlık konusunda her iki taraf açısından da önceki yargılar benzer ise, bu ispatlanma işi her iki taraf açısından da pekişiyor!

Bir çok halde ben şununla çalışmak istemem diyen yoldaşların, kendilerinin birlikte çalışmak istemedikleri yoldaşlar hakkında bunların komünist olmadığı, partiden atılması gerektiği vb. konusunda bir talepleri, bu yönde açık bir mücadeleleri de yok. Hayır. Birlikte çalışmak istemediklerini belirttikleri şu veya bu yoldaş hakkında bunların parti üyesi olarak çalışmalarının doğru olacağını söylüyorlar! Fakat parti üyesi bir yoldaş, parti üyeliğine layık gördüğü bir başka yoldaşla katiyen birlikte aynı organ, aynı iş içinde yer almak istemiyor! Bu aslında olacak iş değildir. Bizim partili yoldaşlarımız bağlamında kiminle iş yapacağımız konusunda 'ben'i, benim kişiler

hakkındaki değerlendirmemi merkeze koyma hakkımız, lüksümüz yoktur. Bu tavır komünist bir tavır değildir.

KENDİ DURUMUNUN TEORİLEŞTİRİLMESİ...

"Parti Benim" düşüncesinin yanlış yorumlandığı ve uygulandığı bir durum da kendi somut durumunun çıkış noktası alınıp bunun belirleyici hale getirildiği, bu temelde somut siyaset yapıldığı, yer yer hatta kendi durumunun teorileştirilmesi tavrıdır. Bunu son dönemde en somut olarak yurtdışı örgütünün Almanya'da Bolşevik İnisiyatif Almanya içinde çözülmesi yönünde yürütülen tartışmalar ve atılan somut adımlar konusunda değişik yoldaşların takındığı tavırlarda gördük yaşadık. Yeni Yönelim siyaseti 5. Kongre'mizden bu yana partimizin kongresince onaylanmış geçerli çizgisi. Bu çizgi kabaca yurtdışında da Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimi için bölgesel faaliyet içinde bulunan yurtdışı örgütlerimizin bulundukları alandaki o ülkelerin komünist örgütleri içinde çözülmesini, anda yurtdışında olup da, Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimi için daha verimli olacağı düşünülen yoldaşların, Kuzey Kürdistan-Türkiye partilerinin inşası çalışmasına Kuzey Kürdistan-Türkiye'de katılmak üzere o alana geçmelerini, yurtdışında da Kuzey Kürdistan-Türkiye için çalışacak çok özel görev gurupları dışında bir örgütlenme bırakılmamasını öngörüyor. Bu çizgi partinin çok büyük bir çoğunluğu tarafından uzun tartışmalar sonucu tespit edilmiş, 6. ve 7. Kongre'lerde de onaylanmış çizgisi. 7. MK bu çizginin hayata uygulanması bağlamında somut bir takvim ortaya koyduğunda ve yurtdışındaki tüm yoldaşlar ve örgütler için tek tek somut planlar isteyip somut kararlar aldığında, bir dizi yoldaştan kurumdan itirazlar geldi. Bu itirazların tümünün temelinde her somutta 'ben'in —bu bazen bir kurum, bazen bir kişi olabiliyor— benin özel konumu ve durumunun merkeze konması duruyor. Evet bu çizgi genel olarak doğrudur, Yeni Yönelim siyasetine bir itirazımız yok, ama benim durumumda benim kurumum durumunda vb. bu siyaset şimdi alınan kararlar doğrultusunda uygulanmamalıdır. Hatta partinin komünist kardeş örgüt olarak değerlendirdiği örgütü, komünist olarak değerlendirmeyen ve fakat bu bağlamda partiyi ikna için bir

mücadele yürütmeyen, çözümü kendisi için o örgüte gitmemek, gönderilmemekte gören bile var. Hatta uygulama yönünde kararlar alınmasını adımlar atılmasını parti çizgisinin uygulanması olarak değil de darbecilik tasfiyecilik vb. olarak görenler bile var! Neden? Çünkü kendi 'ben'lerinin, kendi kurumlarının çok özel bir durumu var! Bu 'ben'i çıkış noktası almak, 'ben'i merkeze koymaktır.

DEVRİMCİ İYİMSERLİK...

Kötümserlik, kendinle ve yoldaşlarınla barışık olmama, çalışma içinde sürekli hoşnutsuzluk dışa vurumu vb. gerçekte parti benim diyen, bunu ciddiye alan ve buna uygun davranan ve yaşayan bir komünistte olacak şeyler değildir. Neden? Parti benim diyebilen ve bunu yaşayan kişi, tek başına kalsa bile doğru olan komünizm davasının yaşayacağı, kendisi tarafından yaşatılacağı iddiasında olan, bunu içselleştirmiş, bunu yaşayan bir kişidir. Böyle olan birinde kötümserliğe yer yoktur. Böyle biri tam tersine iyimserdir. Onun iyimserliği tabii bilimsel, devrimci bir iyimserliktir. Hayalci değil, katı gerçekçidir. Eğer durum kötüyse, durumun kötülüğünü tespit eder. Eğer durumun kısa sürede değişmeyeceği, kendisinin durumun kökten değişeceği günleri göremeyeceği, yaşayamayacağı görünen şey ise, bunu tespit etmekten korkmaz, kaçınmaz. Gerçeğin olduğu gibi tespiti kötümserlik değildir. Kötümserlik kötü durum tespitinin umutsuzluğa götürdüğü durumdur. Bu insanın enerjisini tüketir. Yaptığı işe, dolayısıyla kendi kendine, dolayısıyla yoldaşlarına, genelde davaya inancını sarsar. Hoşnutsuzluk, kendinden, yaptığı işten, yoldaşlarından, genelde yitirilmiş fırsatlar bütünü olarak görülen hayattan hoşnutsuzluk ilişkilere yansır. Bu çalışma atmosferini zedeler. Parti benim diyen ve bunu yaşayan kişi, devrimci iyimserlikle yaklaşır dünyaya, o dünyayı değiştirme iddiasında ciddidir. Yaptığı işin bu dünyada yapılabilecek en iyi en anlamlı insanlık için en yararlı ve gerekli iş olduğunun bilincindedir. Yoldaşlarının da —bütün hata ve eksiklikleriyle birlikte— dünyanın, insanlığın bu en anlamlı davasının insanları olduğunun bilincindedir.

ÖZEL HAYAT / PARTİ HAYATI

Burada esas mesele gerçekten de "parti benim"i pratikte

yaşamaktır. Kimi yoldaşlarımız özel hayatı ile partili hayatı birbirinden ayrı, birbirinden kopuk olarak yaşamaktadır. Bu bir ölçüye kadar anlaşılır bir şeydir. Biz illegal bir örgütüz. O yüzden partili hayatımızı burjuvaziden gizlemek durumunda ve zorundayız. Diğer yandan hâlâ henüz çok az sayıda insanımız gerçek anlamda devrimciliği, komünistliği, parti çalışmasını meslek edinmiş durumda. Bu bir yandan partinin maddi imkânlarının olağanüstü sınırlılığı sonucu böyle. Diğer yandan ve esas olarak fakat profesyonel devrimciliğin anda fazla çekiciliği olmaması ve bu işin 'ben'i daha kontrol edilir hale getirmesi, daha fazla sorumluluk ve yükümlülük altına sokar bir rol oynaması ile de bağıntılı bir durum. Partili insanlarımızın büyük çoğunluğu bir yandan kendi hayatlarını kazanmak için dışarıda şu veya bu işte çalışmakta, bu dışarıdaki çalışma hayatı, ve kendi kendini yeniden üretmek için gerekli özel hayat zamanı dışındaki zamanı parti çalışması için kullanıyor. Maddi açıdan da partiye aidatını verdikten sonra (ki bir bölümü tüzüğün öngördüğü % 10 aidatı bile doğru dürüst ödemiyor, bu bağlamda yer yer kural dışı kural haline geliyor) diğer kazancı üzerinde o kendisinin 'ben'inin olduğu için kolektifin söz sahibi olmasını özel hayatına yanlış müdahale olarak değerlendirebiliyor. Kuşkusuz "parti benim"i doğru kavrayan, uygulayan, yaşayan bir komünist için profesyonel devrimcilik, parti işçiliği ulaşılması gereken hedeftir. Bu aslında özel hayat / partili hayat ikiliğinin ortadan kaldırılması yönünde, 'ben'in parti benliğinin parçası olması yönünde belirleyici önemde bir adımdır. Fakat bir dizi halde bu adımı atmada, özel bir çaba görülmüyor.

Bu ortamda ve durumda partili çoğunluk için partili hayat / özel hayat ikiliği olgudur ve anlaşılır bir şeydir. Fakat burada da hatalar yapılıyor. İllegalitenin gerekliliklerinin zorladığı ikilik bağlamında: Bazen bu burjuvaziden örgütlü komünist kimliğini gizleme zorunluluğu, bazı yoldaşların somutunda komünizmi ancak komünistlerle bir araya geldiklerinde, parti içinde ve dar çevresinde savunulur bir şey olarak görme, öyle davranma biçiminde gösteriyor. Kimi yoldaşlarımız yalnızca burjuvazi tarafından komünist olarak bilinmemekle kalmıyor, bizim örgütlü çevremiz dışındaki en yakın çevrelerinde, aile

çevresinde, iş yerlerinde vb. de etliye sütlüye karışmaz kişiler olarak tanınabiliyor. Ya da diyelim ki, burjuvazi tarafından tanınmamak gerekçesiyle demokratik hakların savunulduğu bir mücadeleye katılmayabiliyor, iş yerinde, yakın çevresinde vb. olan haksızlıklarda direniş olduğu zaman bunlara karışmayabiliyor. Bunlar bir komünist açısından olacak şeyler değildir. Biz eğer çok özel bir görevle bize etliye sütlüye karışmayacaksın direktifi-görevi verilmedi ise; çevremizde haksızlığa karşı her mücadelenin içinde olmak, en önünde gitmeye çalışmak, bu mücadele içinde genel komünist düşünceleri yaygınlaştırmak komünist devrimci kimliğimizin gereğidir. Bunun için özel görev, direktif vb. verilmesine gerek yoktur.

Dışarıda çalışma durumu ve zorunluluğundan doğan ikilik bağlamında:

Oldukça yaygın olan bir yanlış da, partili / özel hayat ikiliğinde özel hayatın öne çıkartılması, iki hayatın talepleri çatıştığında kimi hallerde tercihin özel hayatın taleplerinin öne alınması yönünde yapılabilmesidir. Komünist tavır ise her durumda bu iki hayatın talepleri karşı karşıya geldiğinde tercihin bilinçli partili hayatın, partinin ihtiyaçları ve talepleri çıkış noktası alınarak yapılmasıdır. Bunun çözümü şudur: Her halükârda özel hayat da —bütün yönleriyle— kolektif içinde tartışılmalı, onun bilgisi dahilinde olmalı, kolektifin alacağı kararlar doğrultusunda düzenlenmelidir. Bu bir anlamda özel hayat / partili hayat ikiliğinin çözülmesidir. Burada 'ben'i öne çıkaran tavır, özel hayata karışılmasın talebiyle ortaya çıkan tavırdır.

Sözünü ettiğimiz bütün konularda var olan hatalar, bizim ilerlememizi yavaşlatan, enerjimizi doğru değerlendirmemizi engelleyen hatalardır. Bunları ideolojik mücadeleyle aşmak hepimizin görevidir. Aşacağız.

20 Kasım 2004

Yurtdışında kadın kampı yapıldı!

Türban konusunun ele alındığı büyük toplantı ve çalışma gruplarının yanısıra, bir akşam ilgi duyan kadın arkadaşlara açık "akşam sohbeti" düzenlendi. Burada İstanbul'da yapılan 8 Mart yürüyüşleri ve eylem birliği noktasında yürütülen ideolojik-siyasi tartışma hakkında bilgi verildi ve tartışıldı. Bu tartışma da oldukça önemliydi. "Salt kadın katılımlı yürüyüşler!" diye direten feministlerle, "erkeksiz olmaz!" diye direten oportunist-revizyonist kesimler arasındaki çekişme ve bu konuda bizim pozisyonumuz ve pratik tavrımızın ne olduğu aktarıldı. Bizim yoldaşlarımızın erkeklerin katılımını ya da bunun reddini ilke haline getiren her iki kesime karşı ideolojik mücadele yürüttüğünü; diğer taraftan bugünkü şartlarda doğru bulduğumuz için kadın yürüyüşü için eylem birli noktasında yürütülen ideolojik-siyasi tartışma hakkında bilgi verildi ve tartışıldı.

Mayıs ayında, yurtdışında Bolşevik İnisiyatif ve BP'nin ortak kadın kampı yapıldı. Avusturya Komak-ML'den, Fransa ve Almanya'dan kadın arkadaşların katılımıyla gerçekleşen ikibuçuk günlük kamp oldukça iyi geçti. Kampın en iyi olan yönü, genel tartışmalara katılımın her zamankinden daha fazla olmasıydı. Genel tartışmalarda seçilen konularda hemen hemen bütün kadın arkadaşların söyleyeceği sözü vardı ve bu tartışmaları canlı tuttu. Kampın sevindirici olan diğer yönü, çok sayıda genç kadın arkadaşın katılmış olmasıydı. Genç kadın arkadaşlar kampın içeriğine ve gidişatına aktif olarak katıldılar. Bu kampta genç kadın arkadaşların kendi önerileri ve inisiyatifleriyle oluşturdukları iki ayrı çalışma grubu vardı.

Daha önce yaptığımız kamplarda olduğu gibi, bu yılki kampta da, bütün kadın arkadaşların katıldığı genel (geniş) toplantıların yanısıra, kadın arkadaşların ilgi alanlarına göre katıldıkları çalışma grupları öngörülmüştü. Genel toplantıda öncelikle Almanya'daki "tür-

ban yasağı" tartışması üzerinde duruldu. Bir skeçle başlayan tartışma (bkz. çalışma grubunun raporu) kısa zamanda hararetli bir tartışmayı gündeme getirdi. Konunun çok çeşitli yönlerinin ifade edildiği bu tartışma, ortak pozisyonlara varma sürecinde oldukça faydalı ve verimli oldu. Bu genel tartışma, katılım açısından en büyük çalışma grubunu oluşturan "türban yasağı" çalışma grubunda daha da derinleştirildi. Çalışma grubunun bir amacı da, Almanya'da Kasım ayında yapılacak "Frauenpolitischer Ratschlag"a (kadın politikası konferansı) hazırlanmaktı.

Getirilen çeşitli önerilerin değerlendirildiği kampta, kadın arkadaşların ilgilerine bağlı olarak paralel toplanan 5 çalışma grubu oluştu: 1) Göçmen kadınlar (durumları ve mücadele görevleri) 2) Türban tartışması; 3) Özgür aşk; 4) Çocuk eğitimi; 5) Genç kadınlar ve mesleki perspektifleri.

Kampın son günü, her çalışma grubu yürütülen tartışmaların sonuçlarını geniş toplantıya aktardı. Bu bağlamda genç kadın arkadaşlar seçtikleri yöntemlerle de bize örnek oldular. Çalışma grubunun tartışmada izlediği hattı ve vardığı sonuçları hepimizin görebileceği / okuyabileceği biçimde büyük kağıtlara yazmışlardı. Meslek eğitimi konusunu ele alan çalışma grubu, sadece bir sözcü seçmek yerine, kimin hangi noktayı aktaracağını önceden somut olarak tespit etmiş ve böylelikle grupta yeralan her genç kadının sözcülük etmesini sağlamıştı.

Çalışma gruplarıyla ilgili olarak bu yıl bir yenilik daha vardı: Her çalışma grubunun kendisine bir (yazılı) raporcu seçmesi ve verilen süre içinde yazılı raporu iletmesi talep edilmişti. Bu bağlamda gayet olumlu ve sevindirici bir sonuç elde ettiğimizi söyleyebiliriz. Çalışma gruplarının bir bölümü hemen kampın bitiminde hazırladıkları yazılı raporları (sonuçları) teslim ettiler. Diğerleri de fazla bir aksama olmadan verilen süre içinde raporları ilettiler. Aşağıda bunları (üzerinde fazla bir değişiklik yapmadan) yayınlıyoruz.

Türban konusunun ele alındığı büyük toplantı ve çalışma gruplarının yanısıra, bir akşam ilgi duyan kadın arkadaşlara açık "akşam sohbeti" düzenlendi. Burda İstanbul'da yapılan 8 Mart yürüyüşleri ve eylem birliği noktasında yürütülen ideolojik-siyasi tartışma hakkında bilgi verildi ve tartışıldı. Bu tar-

tışma da oldukça önemliydi. "Salt kadın katılımlı yürüyüşler!" diye direten feministlerle, "erkeksiz olmaz!" diye direten oportunist-revizyonist kesimler arasındaki çekişme ve bu konuda bizim pozisyonumuz ve pratik tavrımızın ne olduğu aktarıldı. Bizim yoldaşlarımızın erkeklerin katılımını ya da bunun reddini ilke haline getiren her iki kesime karşı ideolojik mücadele yürüttüğünü; diğer taraftan bugünkü şartlarda doğru bulduğumuz için kadın yürüyüşü için eylem birliği platformunda yeraldığımızı aktardık. Bu bağlamda, bazı kadın arkadaşlardan bizim pozisyonumuzun "feminizme taviz" olduğu yönünde eleştiriler geldi. Tartışma içerisinde bir bölüm kadın arkadaş, pozisyonumuzun "feminizme taviz" olmadığı yönünde ikna olurken, bazıları bu görüşlerinde kaldılar. Bu tartışma, görüşlerimizin daha da açımlanması ve özelde de genç kadın arkadaşların bizim pozisyonlarımıza kazanılması açısından önemliydi ve gayet olumlu oldu.

Bütün bunları gözönünde tuttuğumuzda kamp oldukça yoğun bir tartışma ve çalışma programına sahipti. İki-buçuk güne sığdırmaya çalıştığımız bu yoğunluk yer yer sıkıntılara da yolaçtı. Sıkıntılardan birisi çalışma gruplarına yeterli zamanın kalmamasıydı. Önceki kamplarda kadın arkadaşlardan gelen ortak toplantılara daha fazla zaman ayrılması talebini gözönünde tutmaya çalışmıştık. Fakat bu kez de çalışma gruplarına az zaman kaldı. Bu tecrübelerden yola çıkarak gelecekteki kamplarda genel toplantılar ile çalışma grupları arasındaki dengeyi daha iyi tutturmayı umuyoruz.

Bu yoğunluğun yanısıra ve bunun üstüne binen bir zorluk da dil sorunuydu. Genel toplantıları Almanca ve Türkçe olmak üzere iki dilli yürütmeye çalıştık (bunun yanısıra da Fransızca'ya çeviri yapıldı). Bu da toplantıların yer yer uzamasına ve özellikle kimi genç arkadaşların sabırlarının zorlanmasına yolaçtı. Bir taraftan dil sorunu (dile yeterince hakim olamama) nedeniyle hiçbir kadın arkadaşın kendini dışlanmış hissetmesine izin vermemek, diğer taraftan da tartışmaların akışını fazlaca kesintiye uğratmamak ve insanları sıkmamak!!! Üstesinden gelmemiz gereken şey bu. Ve bu hiç de kolay değil. Gelecek açısından bu zorlukların üstesinden gelmek için çeşitli yol ve yöntemler üzerine de düşünmemiz gerekiyor.

Bu bağlamda komünistler, çeşitli milliyetlerden işçi kadınlarla bulundukları ülkelerde örneğin Alman, Fransız işçi-emekçi kadınlarla mücadele birliğinin sağlanması konusunda örnek olmak zorundadırlar. Bu ortak mücadelede dil önemli bir sorundur. Ve bunun zorluklarını aşmak için her milliyetten komünist öncelikle kendi milliyetçiliğine karşı mücadele etmek zorundadır.

Bütün bu yoğunluğa rağmen kampta, kadın arkadaşların sohbet içinde birbirlerine daha da yakınlaşmasını sağlayacak "boş zamanlar" da vardı. "Boş zamanlar" konusunda da kamp sonunda iki ayrı değerlendirme ortaya çıktı. Bir bölüm yoldaş, ayrılan "boş zaman"ı fazla bulur, bunun yerine daha fazla ideolojik-siyasi tartışma talep ederken, diğer bir bölüm —özellikle de genç arkadaşlar— daha fazla "boş zaman" ayrılmasını talep ettiler.

Kampta "boş" zamanları bazı arkadaşlar kampın son gecesi için düşünülen kültürel etkinliğin hazırlığı için değerlendirdiler. Kampın açılışını yaptığımız gün iki gönüllü kadın arkadaşı kültürel etkinliğin örgütleyicisi olarak seçmiştik. Bu arkadaşların öncülüğüyle ve çok sayıda kadın arkadaşın katkılarıyla, kampta ele aldığımız konulara uygun skeçlerle ve çeşitli sürprizlerle dolu güzel bir gece hazırlanmıştı. Çok eğlendik ve kampı başarılı bir şekilde kapattık.

Çalışma gruplarının raporları

1. Göçmen kadınlar

Fransa ve Almanya'dan kadın arkadaşların yeraldığı çalışma grubunda karşılıklı deneyim alışverişi önplanda duruyordu.

Önce kadın arkadaşların çalışma yaşamı ve mücadelede yaşadıkları zorluklar üzerinde duruldu. Almanya ile Fransa arasındaki yasal ve sosyal haklar bağlamında karşılaştırılma yapıldı, farklılıklar ve ortaklıklar ortaya kondu. Bu temelde şu noktalar tespit edildi.

— Bütün gelişme, Fransa'da olsun, Almanya'da olsun, sosyal hakların vb. daha da kısıtlanması ve göçmen kadınların durumlarının daha da kötüleşmesine doğru eğilimli.

— Göçmenler yasaları, göçmenler arasında da bir farklılaşma yaratmaya devam ediyor. Bu, azınlıkta olan küçük bir bölüm göçmen için biraz daha fazla hak, bunun yanısıra ama

büyük bir çoğunluk için daha fazla hak kısıtlaması anlamına geliyor.

— İşsizlik, ücretlerin dondurulması (ya da düşürülmesi), çalışma saatlerinin uzatılması, "esnek çalışma"nın gündeme getirilmesi vb. — bütün bunlar göçmen kadınları çok daha fazla vuruyor.

— İşletmelerde göçmen kadınlar ile "yerli" kadınlar arasındaki ayrışma-zıtlaşma patronların bilinçli olarak gündeme getirdikleri rekabet ortamıyla daha da artıyor. Göçmenlerin kendi aralarındaki gruplaşmaları da (bir yanda Türkiyeliler, bir yanda Polonyalılar vb.) dayanışmayı zayıflatıyor, hatta imkânsız kılıyor.

— Koşulların hiç de kolay olmadığını bilinçte tutarak, biz göçmen komünist kadınlar, egemenlerin böl-yönet politikasının teşhiri temelinde ezilenlerin mücadelede birliği ve dayanışması düşüncesini yaymaya çalışmak zorundayız. Bu hiç de kolay değil, çünkü biz birçok durumda hem egemen ulus şovenizmine ve hem de ezilen ulus milliyetçiliğine karşı mücadele etmek zorunda kalıyoruz.

— Bulunduğumuz ülkelerde işçi-emekçi ve kadın hareketi içinde yerimizi almak zorundayız. Bu bağlamda yaşadığımız en büyük zorluklardan birisi dil sorunu. Dile yeterince hakim olamadığımız için kendimizi ifade etmekte zorlanıyoruz. Bizim bu zorluğu aşmak için çaba göstermemiz lazım. Bu noktada yaşadığımız iki tecrübe var: a) Birçoğumuz dile yeterince hakim olmadığımız için, konuşurken gramer hata vb. yaptığımız için aşağılanma tecrübeleri yaşadık. Bu bizim kendimize güvenimizi sarstı. Söyleyecek sözümüz var, ama yanlış konuşuruz korkusuyla kendimize güvenemiyor ve susuyoruz. Konuşmayı "mükemmel" konuşabileceğimiz güne (çıkmaz ayın perşembesine) erteliyoruz.

b) Egemen ulus şovenizminin bizde yaratmaya çalıştığı özgüvensizliği sezmek ve buna karşı mücadele etmek: Buna karşı mücadelenin en iyi yolu, söyleyecek sözümüz olduğu her yerde konuşmaktır. Dili yeterince bilmemek —evet bir zorluktur— fakat aşılmayacak bir zorluk değildir. Önemli olan "mükemmel" konuşmak değil, söylemek istediğimizi becerebildiğimiz ölçüde ifade etmeye çalışmaktır. Ancak bu şekilde özgüvenemizi artırabilir ve dile hakim olma becerimizi geliştirebiliriz. Bulunduğumuz ülkelerdeki sınıf mücadelesine katılabilmek için bundan başka çare-

miz yoktur. Bu konuda kendimizi zorlamak ve diğer göçmen kadınlara da örnek olmak zorundayız. Göçmen kadınlar olarak sorunlarımızla ve taleplerimizle ciddiye alınmak bizim hakkımızdır. Bunu önce kendi bilincimize çıkarmak ve sonra da yarım-yamalak yabancı dilimizle de olsa bulunduğumuz ortamlarda talep etmek ve sağlamaya çalışmak zorundayız.

2. "Türban" tartışması (genel toplantı ve çalışma grubunun raporu)

Kadın kampımızda oluşturulan çalışma gruplarından birisinin konusu "türban yasağı ve tavrımız" idi. Konuyla ilgili oluşturulan gruba toplam 22 kadın katıldı.

Bu konunun bir çalışma grubu çerçevesinde tartışılmasının esas nedeni, özellikle emperyalist ülkelerde yürüyen tartışmalar ve getirilmek istenen "türban yasağı" bağlamında tavır belirlemek ve katılmak istediğimiz "Frauenpolitischer Ratschlag" toplantısına hazırlıktı. Konuyla ilgili tavrımızı çeşitli yönleriyle ele almak, derinleşmek ve sözkonusu toplantıya görüşlerimizi taşımak amacıyla oluşturulan çalışma grubuna katılımın yüksek olması bizim kadın arkadaşların da soruna ilgilerinin düzeyini gösteriyordu.

Emperyalist ülkelerde, özelde Almanya'da öğretmenlerin, kamu kuruluşlarında çalışan hizmetli ve memurların (örneğin polislerin) türban takmasının yasak getirilmesinin ne kadar doğru olacağı üzerine siyasal partilerin, kiliselerin, sendikaların da katıldığı yaygın bir tartışma yürüyor. Fransa'da öğrencilerin türbanla okula girmesi (aynı zamanda takke ve Hristiyan haçıyla da) resmen yasaklandı. Bu tartışmada çeşitli sol grup ve partiler, Alice Schwarzer gibi burjuva feministler ve "Emma" dergisi ve çeşitli göçmen kuruluş, grup ve dernekler de tavır takındılar. Bu anlamda bir de devrimci göçmen ve Alman kadınlar olarak Almanya'daki tartışma bağlamında tavır takınmak durumundayız. Biz zaten işyerlerimizde, çocuklarımızın okullarında, çocuk yuvalarında bu tartışmanın içerisindeyiz, görüş belirtmek zorunda kalıyoruz. Bu noktada birçoğumuz doğru bir pozisyonu bulmada büyük zorluklar çektiler. Bir taraftan devrimci kadınlar olarak ve kadın hakları savunucuları olarak elbette kadınların örtünmelerine / türbana karşıyız. Çünkü bu çok açık biçimde kadın-

ları baskı altında tutan, gerici bir anlayıştan kaynaklanıyor. Diğer taraftan ama Almanya kamuoyunda öyle açık ırkçı biçimde tartışmalar yürütülüyordu ki, biz tabii ki buna sessiz kalamaz, onay veremezdik. Bu anlamda bu konuyu bir çalışma grubunda ve bunun yanısıra da bütün kadınlarla büyük toplantıda tartışmak bize önemli göründü.

Türban sorunu kampın ilk günü geniş plenumda tartışıldı. Tartışmaya bütün kadınların katılımının sağlandığı bir skeçle başlandı. Burada Almanya'da bir okulda veli toplantısı canlandırıldı. Bir kadın yoldaş okul müdiresini oynadı ve bu konuyu bütün "velilerle" birlikte tartışmaya soktu.

Bütün okulun iyi bir öğretmen olarak tanıdığı matematik öğretmeninin evlendikten sonra örtünme / türban takmaya başladığını, buna nasıl müdahale edilmesi gerektiğine karar vermeden önce velilerin ne düşündüklerini öğrenmek istediklerini açıklayan okul müdiresi toplantıda olan kadın arkadaşları "veliler" olarak tartışmaya çağırdı. Ve böylece bizler de söz aldık ve konuyla ilgili görüşlerimizi sunduk. Başlangıçta çok değişik pozisyonlar savunuldu. Bunlardan bazıları şunlardı:

— "Ben Türkiye'den Almanya'ya geldim ve burada başörtüsünden kurtulmak için mücadele verdim. Ben çocuğumun türbanlı bir öğretmen tarafında okutulmasına kesinlikle karşıyım. Başörtüsü kadınların ezilmesinin sembolüdür, ben ise kadınların özgürlüğü için mücadele ediyorum."

— "Birçok kadın başörtüsünü gönüllü olarak takıyor, Almanya'da türban takınan kadınlara karşı düşmanlıkların beslendiği yerde, bunların özgüvenle türbanlarını taşımaları bir yerde özgürlükçü bir tavırdır. Bu kesinlikle yasaklanmamalıdır."

— "Temizlikçi kadın olarak başörtüsü takmalarına kimse karışmıyor, ama türban takan öğretmen olunca yaygara basılıyor. Bu yanlıştır, böylelikle bu kesimin bu toplumun bir parçası olarak söz hakkına sahip olmaları engellenmek isteniyor."

— "Matematik öğretmeninin başörtüsü takmasına itirazım yok. Ama spor öğretmeni olursa olmaz, çünkü o zaman yüzmeye gidemez vs."

— "Başörtüsü tabii ki kadınların baskı altında tutulmasının bir sembolüdür. Başörtüsü takınanlar kendilerini ne kadar özgürlükçü göstermeye çalışırlarsa çalışsınlar bu değişmez.

Bu anlamda ben bir öğretmenin başörtüsü takmasına karşıyım. Ben ama yasaklanmasına da karşıyım, çünkü bu ırkçı bir zihniyetle yapılıyor. Örneğin, ırkçı faşist Alman öğretmenler, ki bunların da öğretmenlik yapıp çocuk okutmalarına ben karşıyım, görevden alınmıyorlar."

Oyun biçimindeki bu tartışmadan sonra geniş katılımlı canlı bir tartışma yürütüldü. Bu tartışmada şu noktalarda birleştik:

— Başörtüsü kadınların baskı altında tutulmasının bir sembolüdür. Kadınların bunu özgür iradesiyle takıp takmamaları, zorla mı yoksa kendi istekleriyle mi yaptıkları bu noktada birşey değiştirmez. İlerici kadınlar olarak bizler kadınların başörtüsü takmasına karşı bir ajitasyon-propaganda yürütürüz.

Bu noktada bizler, örneğin islamistlerle birlikte eylem planlayıp uygulayan kimi "sol" gruplardan ayrılıyoruz. Örneğin "başörtüsü yasağına hayır!" inisiyatifi bildiri ve rozetlerinde başının yarısı açık, yarısı ise türbanlı bir kadın resmi basmış ve üzerinde de "başörtüm benimdir, biz bölünmemize izin vermeyeceğiz" yazıyor.

Bu noktada türban sorusunun "gözlüklü mü, gözlüksüz mü?" örneğine indirgenmesi eğilimi sözkonusu. Örtünmenin ideolojik arkaplanı tamamen bir kenara bırakılıyor. Bu pozisyona göre örtünme de iyidir, örtünmeme de!

Sol grupların bu yanlış tavrı örneğin "İntifada" adlı sol bir gazetede yayınlanan bir makalede gündeme geliyor. Burada devletin ırkçı tutumuna karşı doğru bir şekilde tavır takınılırken, aynı zamanda ama yanlış bir biçimde "türban kadınların özgürleşmesinin bir aracı" olarak gösteriliyor. Biz böylesi tavırları hiçbir şekilde paylaşmıyoruz.

Türbana karşı mücadele yürütülmek zorundadır. Fakat devletin yasaklarıyla değil!

Bizler ilerici, devrimci ve komünist kadınlar olarak örtünmeye kadınların baskı altında tutulmasının bir sembolü olarak mücadele ederiz. Fakat biz Almanya, Fransa ve diğer kapitalist ülkelerde olduğu gibi devletin ırkçı, Hristiyan şovenisti çıkışına da kökten karşıyız.

Bu devletin başörtüsünü yasaklama hakkı yoktur. Çünkü bu devlet gerçek anlamda laik bir devlet değildir. Anayasa "Hristiyanlık değerleri" üzerinde yükselmektedir. Bu devlet kilise vergisi almaktadır. Ve bu paralarla Hristiyan okullarını,

çocuk yuvalarını ve hastaneleri finanse etmektedir. Böylece bir din, yani Hristiyan dini "daha iyi", daha gözde, ilerici, kadınlara baskı uygulamayan bir din olarak gösterilmektedir. Buna karşın İslam dini geri kalmış, kadınları baskı altında tutan, terörist bir din olarak gösterilmeye çalışılmaktadır. Devletin sorunu gerçekten laiklik ya da kadınların kurtuluşu olsa, o zaman tüm dini sembollerin rafa kaldırılması ve bir dinin diğer dinlere göre kayırılması durumuna son verilmesi sözkonusu olurdu. Ama sözkonusu olan bu değil, sözkonusu olan İslam dinine karşı mücadeledir.

Türbana karşı tartışma yer yer ırkçı, şovenist kampanyayla elele yürümektedir. Özellikle 11 Eylül'den sonra İslam kültür çevresinden gelen göçmenlere karşı bir kampanya sözkonusudur. Kara kafalı olmak hemen Müslüman ve terörist olmakla eşitlenmektedir neredeyse.

Bu tartışma, bizim her türlü dini sembole ilkesel olarak karşı olup olmadığımız noktasında çalışma grubunda da sürdürüldü. Bir bölüm yoldaş bu konuda sosyalist Sovyetler Birliği'nin öncelikle "Doğu Halkları kadınları" bağlamındaki tavrının bize örnek olması gerektiğini savundu. Sovyetler Birliği'nde genel bir başörtüsü yasağı konmamış ve bu noktada halk kitlelerini aydınlatma ve ikna etme politikası uygulanmıştır. Bu bugün de örnek alınıp uygulanması gereken bir siyasettir.

Bir diğer bölüm yoldaş ise, Sovyetler Birliği örneğinin bugün bizim tartışmamız bağlamında geçerli olamayacağını savundu. Çünkü o günkü dönemde Doğu kadınları gerçekten de ortaçağ karanlığında yaşıyorlardı. Ne okur-yazardılar ne de okula gitme durumları vardı. Bu bölgelerde kapitalist gelişme sıfıra yakındı, elektrik yoktu, sağlık hizmetleri yoktu, alternatif yaşam biçimlerini gösteren medya yoktu. Böyle bir durumda eğitime, aydınlatmaya, ekonomik ve kültürel gelişmeye ağırlık vermek ve sorunun zaman içinde çözüleceğinden yola çıkmak çok doğruydu. Bugün ama Almanya'da türban takan kadınlar çok değişik bir konumda. Bunların genelde eğitimsiz olduğu, alternatif yaşam biçimleri konusunda bilgisiz ve imkânsız oldukları söylenemez. Bu anlamda durum değişiktir. Devlet tarafından dini sembollerin yasaklanmasına ilkesel olarak karşı çıkılamaz. Eğer bir devlet gerçekten laikse

ve tüm dinlere karşı eşit mesafeliyse, bu şartlarda yasaklama burjuva-demokratik bir devlette de ilerici bir şey olabilir. Biz bugün yasaklamaya karşıyız, çünkü bu ilerici temelde değil, gerici-ırkçı pozisyonla gündeme geliyor.

Çalışma grubunda türban yasağı ve tavrımız üzerine çok yönlü yürüyen tartışmalar sonrasında "Frauenpolitischer Ratschlag" toplantısına katılım hakkında da konuşuldu. Bu bağlamda kimlerin, nasıl bir hazırlıkla katılması gerektiği üzerinde duruldu. Yine MLPD'nin (Almanya Marksist Leninist Parti) bu sorunu okullarda yasak çerçevesinde tartıştığı, bunun yasaklanmasını doğru bulduğu, ancak "özel hayatta" buna karışılmaması gerektiğini savunduğu bilgisi verildi.

MLPD'nin "yasağa evet" tavrının yanlış olduğu vurgulanarak sorunu sadece okul çerçevesinde ele almanın yanlışlığına dikkat çekildi.

"Türban yasağı" konusunda tartışmak ve derinleşmek, aynı zamanda "Frauenpolitischer Ratschlag" toplantısına hazırlanmak amacıyla oluşturulan grubun çalışması esasta olumlu ve verimli sürmüş, bu verimlilik plenumda da sürdürülmüştür. Tartışmaların verimliliği ve canlılığı, kadınların konuya katılımı, sorunu çeşitli yanlarıyla ortaya koymaları, çıkarılan sonuçlar vs. dikkate alındığında bir bütün olarak hem konu tespitinde isabetli davranıldığını; hem de grubun başarılı bir çalışma yürüttüğünü tespit etmek doğru olacaktır.

3. "Özgür aşk" çalışma grubu

Çalışma grubunda esasen genç arkadaşlar yeralıyorlardı. Grup önce "Özgür Aşk"tan ne anlaşılması gerektiği üzerine tartıştı.

Özgür aşk şunları içerir:

— Kendi ayakları üzerinde durma (bağımsızlık)

— Maddi zorluklardan özgürlük, (ekonomik bağımsızlık)

— Her türden dini, kültürel, toplumsal ve ailevi baskılardan özgürlük,

— Fakat: sorumluluğunun bilincinde ve dürüst davranış!

Daha sonra bugün içinde bulunduğumuz toplumda yaşadığımız zorluklar, baskılar üzerinde duruldu:

Karşılaştığımız toplumsal baskılar neler?

— Anne-babaların, ailenin baskıları,

— Evliliğin çözülmezliği, "ölüme kadar evlilik" anlayışı (bir kere evlendin mi, onu sürdür-

mek zorundasın!), "Çocuklar ne olacak?" baskısı.

— Eş seçerken aynı dinden, aynı kültürden vb. olmasına dikkat etme baskısı!

— Kalıplaşmış kadın ve erkek rolleri.

— "Çocuksuz olmaz" /çocuk doğurma baskısı!

— Maddi zorluklar, ekonomik bağımlılık.

Bütün bunları gözönünde tuttuğumuzda, içinde yaşadığımız sistemde, içinde yaşadığımız toplumsal koşullarda "ideal" olan, "özgür aşk" mümkün değildir. Bu ama, bizim bu "idealimizden" tamamen kopmamız anlamına gelmez. Biz, bütün toplumsal zorlukları vb. gözönünde tutarak, ideal olana en fazla yaklaşmak için, "özgür aşk"ı mümkün olduğunca yaşayabilmek için çalışmak zorundayız.

Tartışılan bir diğer nokta, sevgi ve cinsellik arasındaki bağ idi. Genç kadınlar olarak cinselliğimizi yaşamak için ille de aşık olmamız mı gerekiyor? Aşksız seks olabilir mi? Biz nasıl yaklaşıyoruz? Tartışma ertesinde şunlar tespit edildi:

Sevgiyle mi seks, yoksa sevgisiz mi seks?

— Karşılıklı istek temelinde aşksız da seks olur. Fakat:

— Sevgiyle birleşen seks daha iyi/güzel/ ve daha sağlıklıdır (hem fiziki olarak, hem de psikolojik olarak).

— Seks, ilişkide oldukça önemlidir (temelidir). Uyumlu seks yaşamı ilişkiyi güçlendirir.

— Seksin iyi yürümediği ilişkilerin bozulması ihtimali yüksektir.

— (Uyumlu) bir ilişkide, zamanla daha da yakınlaşma olur ve seks yaşamı da o ölçüde iyileşir, güzelleşir.

(Çalışma grubunun sonuçları daha geniş bir biçimde Einfach Klasse'nin Kasım 04 sayısında yayınlandı.)

4. Çocuk eğitimi çalışma grubu

"Çocuk Eğitimi" konulu atölye çalışmamızı 7 kişiden oluşan kadın grubumuz ile gerçekleştirdik. İki bölüm halinde yaptığımız bu atölye çalışmamızda, kendimize bazı temel gereksinimleri baz alarak, pratik deneyimlerimizle, teoride savunduklarımız arasındaki çelişkiler üzerine görüşlerimizi sunduk. Katılan bütün arkadaşlar, düşüncelerini büyük bir rahatlıkla ifade ettiler. Şimdi kısaca konuştuğumuz konularla ilgili bir özet vermek istiyoruz.

Çocuklarımızı yetiştirirken, bazı temel gereksinimlerimiz vardır. Bu temel geresinimler

olmazsa, sağlanamazsa sağlıklı bir çocuk eğitimini gerçekleştiremeyiz.

1) Değerli olma duygusu.

Aile içindeki davranışlar, çocukla olan iletişim, çocukları "ben değerliyim", ya da "ben değersizim" duygusunu geliştirir. Çocuk ben değerliyim duygusunu elde ederse, hiçbir zaman kendisini kanıtlamak için aşırı davranışlarda bulunmaz.

2) Güven ortamı.

Çocuk eğer ailesinin yanında kendisini güvenli hissetmiyorsa, kendisini güvende hissedebileceği alanlara kayacaktır. Kendisine güvenini kaybettiği gibi, dışarıda arayış içerisinde olacaktır. Bütün yaşamında belki de bu güven duygusunu bulamayacaktır (kendisinde oluşturamayacaktır).

3) Yakınlık ve dayanışma duygusu.

Ailelerin her zaman çocuklarıyla dayanışma içinde olmaları ve yakın olmaları gerekir. Ailelerin yakın ve dayanışma içerisinde olduğu çocuklar, diğer insanlarla olan diyaloglarında çok daha dürüst ve iyi niyetli olduğu gibi, dışarıdan gelen stresler, problemler karşısında çok daha güvenli oluyorlar. Dayanışma ortamında çocuklar kendilerini çok daha güvenli hissediyor.

4) Sorumluluk duygusu.

Aile sistemi içerisinde bütün aile fertleri ile birlikte çocuklarda sorumlulukları ortak yüklenmelidir. Bu sorumluluk tabii ki, yaşına göre olmalıdır. Kendi yaşlarına göre çocuklar sorumluluk yüklenmiyorsa, ileriki yaşlarında kendilerini idare etmekten aciz kalıyorlar. Kendi yaşamlarındaki olumsuzluklardan her zaman başkalarını sorumlu tutuyorlar. Çocukların kendi ayakları üzerinde durabilmesi için sorumluluk taşıması gerekir.

5) Zorluklarla mücadele ederek onların üstesinden gelmeyi öğrenme.

Çocuğun içinde bulunduğu gelişme aşamasına uygun zorluk derecesindeki sorunlarla çocuğu başbaşa bırakmak, onların bu zor sorunlarla mücadele ederek uğraşmasına olanak vermek, kendine güvenli, sorunları çözme becerileri gelişmiş bireyler olarak yetişmeleri için gereklidir.

6) Mutluluk ve kendini gerçekleştirme ortamı.

Aile ortamı bir mutluluk ortamı olmalıdır. Çocukların anne ve babaları tarafından kabul edilip, sevilip desteklenmesi, başka hiçbir kimsenin yapamayacağı kadar, onları mutlu ve yaşamlarından doyumlu kılar.

Tabii ki, bundan anlaşılması gereken çocuklarımıza tozpembe bir hayal dünyası sunmak olamaz. Sorunların olduğu, paylaşıldığı, fakat buna rağmen mutlu bir aile ortamının oluşturulmasıdır (gerçekçi bir ortam).

7) Sağlıklı manevi yaşamın temellerini oluşturma ortamı.

Din kuralları içinde yetiştirilen çocuk, kendi dışında bazı kurallara göre yargılanacağına ya da ödüllendirileceğine inanır. Bu ortamlarda yetişen çocuk, kendi yaşantı ve deneyimlerini zenginleştirecek, iç ve dış dünyasını araştırıp keşfedecek bir tutum yerine, körükörüne itaati, kendi düşünce ve duygularından utanmayı öğrenir.

Sağlıksız ailelerin gizli kuralları vardır. Bunlar oldukça tehlikeli kurallardır. Bizler bu kuralları kökten reddediyoruz:

a) Sürekli denetleme.

b) Mükemmelliyetçilik.

c) Suçlama.

d) Ben ve temel özgürlüğün inkarı.

e) Konuşma yasağı uygulanması.

f) Küskünlük ve kırgınlık.

g) Kimseye güvenmeme.

Çocuklarımızın bütün insanlarda olduğu gibi doğuştan 5 temel özgürlüğü olmalıdır. Bunlar şunlardır:

a) Şimdi ve burada olanı duyma ve görme (algılama) özgürlüğü.

b) Kendi düşündüğünü olduğu gibi ifade edebilme özgürlüğü.

c) Kendi duygularını olduğu gibi ifade edebilme özgürlüğü.

d) Kendi arzularına göre bir şeyi isteme ya da reddetme özgürlüğü.

e) Olmak istediği yönde gelişerek kendi özünü gerçekleştirme özgürlüğü.

Çocuklarımıza temel eğitimi verirken, temelden belli bir bilinci de aşılamamız gerekir. Bu sistem karşısında alternatif çocuklar yetiştirmek gerçekten de hiç de kolay bir iş değil. Çocuklarımızı özgür, sorumluluklarını bilen, kendine güvenen, sosyal ve bağımsız bir birey olarak yetiştirmeliyiz. Çocuklarımızı bu sistemin çarkına kaptırmamalıyız. Bunun için de ayrıca bir mücadele vermemiz gerekiyor. Çocuklarımızı eğitme şansını çok iyi değerlendirmeliyiz. Çünkü, o şansı bir daha yakalayamayacağız. Çocuklarımızı temelleri sağlam atılmış, geleceğin devrimcileri olarak yetiştirmeliyiz.

5. Genç kadınlar ve meslek seçimi

Çalışma gurubu şu noktaları tartıştı:

1. Tipik kadın meslekleri hakkında (bu mesleklerin özellikleri).
2. Erkek ve kadın meslekleri ayrımı nereden kaynaklanıyor?
3. Kadınların mesleki geleceği hangi yönde gelişiyor?
4. Bizler neler yapabiliriz? (Birey olarak ve örgüt olarak)

Birinci nokta ile ilgili olarak:

Bugün Almanya'da hâlâ tipik kadın mesleği olarak sayılan meslekler şunlardır:

Kuaför, temizlikçi, doktor yardımcısı, kasiyer, tezgahtar, avukat ve noter yardımcısı, sekreter, mutfak yardımcısı, hostes, çocuk yuvasında eğitimci, hemşire...

Almanya'da kadınlar genellikle hizmet sektöründe, bunlar içinde de sosyal ve sağlık alanlarında çalışıyorlar.

İkinci olarak:

Kadınlar tarafından "tercih edilen" bir dizi meslek düşük ücretlidir. Bu meslekler, toplumsal olarak önemli olmalarına karşın, "pis işler" olarak görülmektedir.

Erkeklerin çoğunluğu teknik-zanaatkârlık meslekleri seçiyorlar. Erkeklerin seçtikleri bazı mesleklerin ortak özelliği bunların güç (fiziki güç) gerektirmesidir.

Üçüncü nokta ile ilgili:

Çok sayıda kadın ailesine ya da kocasına bağımlı durumdadır. Bunun bir nedeni, onların kendi ayakları üzerinde durabilecek, (örneğin bir boşanma durumunda) yeterli ücretli mesleki eğitime sahip olmamalarıdır.

Dördüncü nokta ile ilgili:

Kadınlar kendilerine daha fazla güvenmelidirler. Bağımsız kişiliklerini geliştirebilmek için kendi hedefleri doğrultusunda çaba göstermelidirler.

Meslek seçiminde şunlara dikkat etmelidirler:

— Yeterli bir meslek eğitiminden geçmek.

— Ekonomik bağımsızlığı sağlayabilecek, iyi ücretli işler seçmek...

Fakat genç kadın arkadaşlar şunun da bilincinde olmalıdır. Kapitalist toplumda bireysel çabaların sınırı bellidir. İşsizliğin ve en büyük emek sömürüsünün süregittiği kapitalist toplumda iyi bir mesleki eğitimden geçmiş olmak da "garanti" değildir. Kapitalist toplumda kadın ve erkek arasındaki toplumsal eşitsizlik ortadan kalkmayacaktır. Bu nedenle biz, kadın ve erkek meslekleri arasındaki ayrımın ortadan kalktığı, kadınların ve erkeklerin toplumsal olarak eşit olduğu bir toplum için mücadele etmeliyiz. Sosyalizm için mücadele etmeliyiz!

Kasım 2004 ■

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - Jİ BO SAZBÛNA PARTIYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Butun ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

► ÖZEL SAYI ► Mart / Adar 2004 ► Fiyatı: 750 000 TL

ÖLÜMÜNE BİR MÜCADELE VE ÇIKARILMASI GEREKEN KİMİ DERSLER

ölüm orucu özel sayısını okuyun, okutun, tartışın!

Kuzey Kürdistan'da bolşevizmin sesi...

stêrka bolşewîk

WEŞANA VEDORA MARKSÎST-LENÎNÎST (KURDÎSTANA BAKUR)

EMPERYALİZM BARBARLIKTIR!

"Yıkalım bu köhne düzeni!"

HEJMAR: 28 · COTMEH 2004 · BIHA: 750.000 TL

yeni sayısı çıktı!

oku, okut, tartış!